

N. 155

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

ΤΟΥ

ΠΕΡΙ ΕΞΩΣΕΩΣ

ΤΩΝ ΔΥΣΤΡΟΠΟΥΝΤΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

ΒΧΗ' ΤΟΥ 1899 ΝΟΜΟΥ

ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΚΑΙΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΑΞΙΝ ΥΠΟΔΕΙΓΜΑΤΩΝ

ΥΠΟ

ΠΕΤΡΟΥ Μ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ

Εισηγητικού

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΑΘΗΝΩΝ

N

155

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

ΜΑΪΣΝΕΡ ΚΑΙ Ν. ΚΑΡΓΑΔΟΥΡΗ

1899

1 N 11

Πάν αντίτυπον μὴ φέρον τὴν κάτωθι ὑπογραφήν θεω-
ρεῖται προὶόν τυποκλοπίας.

Κατ' ἐντολὴν τοῦ Συγγραφέως.

[Handwritten signature]

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΑΘΗΝΩΝ

491

22 ΣΕΠ. 1958

ΤΩΙ ΦΙΛΤΑΤΩΙ ΜΟΙ

ΜΑΤΘΑΙΩΙ ΧΑΤΖΑΚΩΙ

ΤΙΜΗΣ ΚΑΙ ΥΠΟΛΗΨΕΩΣ ΕΝΕΚΕΝ

ΠΕΤΡΟΣ Μ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Τ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΚ ΔΩΡΕΑΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΝΟΜΟΣ ΒΧΗ ΤΗΣ 8 ΙΟΥΛΙΟΥ 1899

ΠΕΡΙ ΕΞΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΔΥΣΤΡΟΠΟΥΝΤΩΝ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

(Ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 137
τῆς 9 Ἰουλίου φύλλῳ τῆς Ἐφημερ. Κυβερνήσεως).

Ἄρθρον 1.

Ἄγωγαὶ περὶ ἐξώσεως τοῦ μισθωτοῦ ἀπὸ τοῦ μισθωθέντος κτήματος, ἀστικοῦ ἢ ἀγροτικοῦ, δύνανται νὰ εἰσαχθῶσιν εἰς τὸν Πρόεδρον τῶν Πρωτοδικῶν κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 634—637 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἂν τὸ συμπεφωνημένον μισθωμα εἶνε ἀνώτερον τῶν 30 δραχμῶν κατὰ μῆνα, ἢ εἰς τὸν Εἰρηνοδίκην, ἂν τὸ μίσθωμα εἶνε μέχρι τῶν 30 δραχ. κατὰ μῆνα εἰς τὰς ἐξῆς περιπτώσεις· α') ἔνεκεν καθυστερήσεως τοῦ μισθώματος· β') ἔνεκεν λήξεως τοῦ χρόνου τῆς μισθώσεως, καὶ γ') κατὰ πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν, καθ' ἣν διὰ τῆς συμβάσεως τῆς μισθώσεως, ἐγγράφως ἀποδεικνυομένης, συνεφωνήθη ἢ κατὰ τὴν ὀριζομένην ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου διαδικασίαν ἔξωσις.

Ἀρμόδιος εἶνε ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ Εἰρηνοδίκης τοῦ Πρωτοδικείου ἢ τοῦ Εἰρηνοδικείου, εἰς οὗ τὴν περι-

φέρειαν κείται τὸ μεμισθωμένον κτῆμα· ἀποφαίνεται δὲ καὶ ὁ Εἰρηνοδίκης κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν διὰ τὸν Πρόεδρον διαδικασίαν τῶν ἄρθρων 634—637 τῆς Πολ. Δικονομίας, τὰ δὲ τέλη κατὰ τὴν τελευταίαν περίπτωσιν κανονίζονται κατὰ τὰ ἰσχύοντα παρὰ τοῖς Εἰρηνοδικείοις. Ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ Εἰρηνοδίκης ὀφείλει παραχρῆμα νὰ ὀρίσῃ χρόνον καὶ τόπον πρὸς συζήτησιν τῆς ἀναφορᾶς, ἧς ἀντίγραφον μετὰ τῆς πράξεως, γραφομένης ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀναφορᾶς, κοινοποιεῖται εἰς τὸν ἐναγόμενον. Ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ Εἰρηνοδίκης δὲν δύναται νὰ δώσῃ προθεσμίαν πρὸς ἐμφάνισιν μείζονα τῶν τριῶν ἡμερῶν, οὐδὲ δύναται νὰ παρατείνῃ ταύτην, λόγῳ ἀποστάσεως, πλέον τῶν δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀναφορᾶς.

Ἄρθρον 2.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου ἐκτελεῖται κατὰ τὸ ἄρθρον 639 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἂν ἐν τῇ ἀποφάσει δὲν ἐτάχθῃ ἄλλη προθεσμία, ἥτις οὐδέποτε δύναται νὰ εἶνε μείζων τῶν 30 ἡμερῶν. Ἡ ἐκτέλεσις γίνεται κατὰ τῶν ὑπομισθωτῶν καὶ κατὰ παντός ἔλκοντος τὰ δικαιώματα αὐτοῦ ἐκ τοῦ μισθωτοῦ, ἢ διατελοῦντος ἐν τῷ κτῆματι ἐξ ὀνόματος αὐτοῦ. Ἀπαγορεύεται δὲ πᾶσα ἀναστολή τῆς ἐκτελέσεως τῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου ἐκδεδομένων ἀποφάσεων.

Ἀνακοπὴ ἢ ἔφεσις ἐπιτρέπεται μόνον καθ' ὀριστικῆς ἀποφάσεως, ἧς ὁμως ἡ ἐκτέλεσις δὲν ἀναστέλλεται.

Ἡ κατὰ προδικαστικῆς ἀποφάσεως ἔφεσις δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ Προέδρου ἢ Εἰρηνοδίκου, ὀφείλοντος νὰ προβῆ εἰς τὴν περαιτέρω τῆς ὑποθέσεως ἐκδίκασιν.

Ἡ ἀνακοπὴ ἐπιτρέπεται ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως. Ἡ ἔφεσις δὲ κατὰ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεώς της, ἥτις προθεσμίᾳ προκειμένου περὶ ἐρήμην ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, ἀρχεται ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας. Αἱ προθεσμίαι αὗται παρεκτείνονται κατὰ τὰ ἄρθρ. 195 καὶ 196 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς ἐτροποποιήθησαν διὰ τοῦ νόμου ΒΣΚΕ' τοῦ 1894.

Ἡ ἔφεσις δικάζεται, ὡς προτετιμημένη, ἄνευ πρᾶξεως τοῦ Προέδρου, εἰς τὴν πρώτην συνεδρίασιν μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῆς.

Ἄρθρον 3.

Αἱ κατὰ τὸν νόμον τοῦτον ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις ἀποτελοῦσι προσωρινὸν μέτρον καὶ οὐδεμίαν ἔχουσιν ἐπιρροὴν εἰς τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν, ἥτις εἰσάγεται, ἐπιμελείᾳ τινὸς τῶν διαδίκων, εἰς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον πρὸς συζήτησιν καὶ ἀπόφασιν, κατὰ τὰ ἄρθρ. 618 καὶ ἐπόμε. τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἄρθρον 4.

Ὁ νόμος ΥΛΖ' τῆς 9 Ἰουνίου 1871 καταργεῖται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Περιπτώσεις ἐξώσεως.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

- § 1. Δικαιολογία τοῦ περὶ ἐξώσεως νόμου.
- § 2. Ἀσάφεια τοῦ παλαιοῦ νόμου.
- § 3. Περιπτώσεις ἐξώσεως κατὰ τὸν νέον νόμον.
- § 4. Α' περίπτωσης. Καθυστέρησις μισθώματος.
- § 5. Πρόσφατος καθυστέρησις. Κατάθεσις τοῦ μισθώματος. Δυστροπία.
- § 6. Δεδικαιολογημένη καθυστέρησις.
- § 7. Β' περίπτωσης. Λήξις χρόνου μισθώσεως. Μίσθωσις ἐτησία, ἢ ἄνευ προσδιορισμοῦ χρόνου. Σιωπηρὰ ἀναμίσθωσις.
- § 8. Ἐναντία θέλησις ἐμισθωτοῦ καὶ διαμαρτύρησις περὶ πληρωμῆς ἀνωτέρου μισθώματος.
- § 9. Γ' περίπτωσης. Ρητὴ ἐγγραφὸς συμφωνία περὶ ἐφαρμογῆς τῆς περὶ ἐξώσεως διαδικασίας ἐν ὠρισμένη περιπτώσει. Ἐγγραφὸς ἀπόδειξις. Ἀπαράδεκτον ἄλλου ἀποδεικτικοῦ μέσου.
- § 10. Καὶ ἂν ἤδη οἱ ὅροι τῆς Γ' περιπτώσεως συνέτρεξαν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ παλαιοῦ νόμου, ἐφαρμοσθήσεται ἡ δικαιοδοσία τοῦ νέου νόμου.
- § 11. Αἱ περιπτώσεις εἶνε ἀποκλειστικαὶ καὶ οὐχὶ ἐνδεικτικαί.
- § 12. Ἀστικά καὶ ἀγροτικά κτήματα. Μίσθωσις κινητῶν.

§ 1. Τὸ ἰσχυὸν Ρωμ. Δίκαιον ἀναγράφει διαφόρους λόγους λύσεως τῆς μισθώσεως, οἵτινες ὑπαγορεύονται εἴτε ἐκ τῆς λήξεως τοῦ χρόνου δι' ὃν αὕτη συνωμολογήθη, εἴτε ἐξ ἄλλων περιστάσεων αἵτινες ἰδιάζουσιν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ

ἐκμισθωτοῦ ἢ τοῦ μισθωτοῦ. Συνήθως ὁ τελευταῖος οὗτος δυστροπεῖ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ μίσθιον καίτοι παρῆλθεν ὁ χρόνος τῆς μισθώσεως ἢ δυστροπεῖ νὰ πληρώσῃ τὸ μίσθωμα, οὕτω δὲ καθίσταται προβληματικὸν τὸ δικαίωμα τοῦ ιδιοκτήτου.

Πρὸ τοῦ νόμου ΥΛΖ' τοῦ 1871, ὅστις πρῶτος ἐκανόνισεν ἰδίαν διαδικασίαν ἐξώσεως τῶν δυστροπούντων μισθωτῶν, οἱ ιδιοκτῆται ἦσαν ἠναγκασμένοι ὅπως ἐπιτύχωσι τὴν ἀποβολὴν τοῦ μισθωτοῦ νὰ προσφεύγωσιν εἰς τὴν τακτικὴν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου διαδικασίαν ἐκτιθέμενοι εἰς τὰς περιπετείας μακρᾶς δίκης καὶ ὑφιστάμενοι ὅλην τὴν σφραϊάν τῶν δικονομικῶν ἐνστάσεων, ἐν ᾧ ὁ μισθωτὴς ἀνενόχλητος ἐκαρπούτο τὸ μίσθιον. Εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην ἔθηκε τέρμα ὁ νόμος ΥΛΖ', ὅστις τὰς ἀγωγὰς κατὰ τῶν δυστροπούντων μισθωτῶν ὑπέβαλεν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν, δικάζοντος ὡς τοιούτου κατὰ τὴν διαδικασίαν τῶν ἀρθρ. 634—637 τῆς Πολ. Δικονομίας.

§ 2. Μεγάλῃ ὁμως ἦτο ἡ ἀσάφεια τοῦ νόμου τούτου, ὅστις διὰ μόνης τῆς ἐπιγραφῆς αὐτοῦ καὶ τῆς ἐν ταύτῃ χρήσεως τῆς ἐκφράσεως «τῶν δυστροπούντων ἐνοικιαστῶν» ἄφινεν εἰς τὸν δικαστὴν νὰ ἐννοήσῃ καὶ συμπεράνῃ τὰς περιπτώσεις τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου. Ἡ Νομολογία ἐπομένως ἐτέθη εἰς ἔργον· καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐδίστασεν, ἀλλὰ κατόπιν κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι δύο εἶνε αἱ περιπτώσεις, δι' ἃς δύναται νὰ ζητηθῇ ἡ κατὰ τὴν προεδρικὴν διαδικασίαν ἐξώσις, ἧτοι α') Ἐὰν ἔληξεν ὁ συμφωνηθεὶς χρόνος τῆς μισθώσεως· καὶ β') Ἐὰν ὁ μισθωτὴς καθυστερῇ τὸ μίσθωμα, διότι εἰς αὐτὰς τὰς περιπτώσεις ὑπάρχει δυστροπία.

§ 3. Ὁ νέος νόμος ΒΧΗ' τῆς 8 Ἰουλίου 1899, δημοσιευθεὶς ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 137 τῆς 9 Ἰουλίου ἰδίου ἔτους

φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἰσχύσας μετὰ δέκα ἡμέρας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως ἦτοι ἀπὸ 19 ἰδίου μηνός, καθώρισε ρητῶς τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς αἱ ἀγωγαὶ περὶ ἐξώσεως τοῦ μισθωτοῦ ἀπὸ τοῦ μισθίου κτήματος δύνανται νὰ εἰσαχθῶσιν εἰς τὸν Πρόεδρον τῶν Πρωτοδικῶν ἢ εἰς τὸν Εἰρηνοδίκην κατὰ τὰ κατωτέρω ρηθησόμενα ἦτοι α') Ἐνεκεν καθυστέρησεως τοῦ μισθώματος· β') Ἐνεκεν λήξεως τοῦ χρόνου τῆς μισθώσεως, καὶ γ') Κατὰ πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν, καθ' ἣν διὰ τῆς συμβάσεως τῆς μισθώσεως, ἐγγράφως ἀποδεικνυομένης, συνεφωνήθη ἢ κατὰ τὴν ὀριζομένην ὑπὸ τοῦ νόμου ΒΧΗ' διαδικασίαν ἐξώσις.

§ 4. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν πρώτην περίπτωσιν εἶνε ἀνάγκη νὰ παρατηρηθῇ ὅτι τὸ Ρωμ. Δίκαιον δὲν ἀναγράφει τὴν καθυστέρησιν τοῦ μισθώματος ὡς λόγον λύσεως τῆς μισθώσεως εἰ μὴ ἂν ἡ καθυστέρησις παρετάθη ἐπὶ διετίαν ὀλόκληρον, ἀλλὰ κατὰ τοῦτο δέον νὰ θεωρηθῇ ὅτι τὸ Ρωμ. Δίκαιον ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου ΥΛΖ' τὸ πρῶτον καὶ ἤδη ὑπὸ τοῦ νόμου ΒΧΗ', διότι ἐπιτρέποντες οἱ νόμοι οὗτοι τὴν ἐξώσιν τοῦ μισθωτοῦ διὰ καθυστέρησιν τοῦ μισθώματος ἀπολύτως ἄνευ διακρίσεως τινος εἶνε φανερόν ὅτι καθιεροῦσι συγχρόνως καὶ λόγον λύσεως τῆς μισθώσεως ὑπὲρ τοῦ ἐκμισθωτοῦ διὰ πᾶσαν περίπτωσιν καθυστέρησεως. Ἡ καθυστέρησις δύναται νὰ ἀφορᾷ ὀλόκληρον τὸ ἐνοίκιον ἢ μέρος αὐτοῦ, εἶνε δὲ τετελεσμένη ὅταν παρέλθῃ ἄπρακτος ἢ διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ ἐνοικίου ὠρισμένη ἡμέρα. Ἐὰν λ. χ. ὠρίσθῃ ἐν τῇ συμβάσει ὅτι τὸ μίσθωμα εἶνε πληρωτέον τὴν πρώτην ἐκάστου μηνός, ἐὰν παρέλθῃ ἡ ἡμέρα αὕτη. Ἐὰν τὸ μίσθωμα ὠρίσθῃ πληρωτέον εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστου μηνός, ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ δικαστοῦ, ἐρμηνεύοντος τὴν συμφωνίαν,

ἐξαρτᾶται νὰ δεχθῆ ὅτι ἀρχὴ τοῦ μηνὸς δὲν εἶνε μόνη ἡ πρώτη αὐτοῦ ἡμέρα, ἀλλ' αἱ πρώται τοῦ μηνὸς ἡμέραι, καὶ νὰ μὴ θεωρήσῃ δύστροπον τὸν μισθωτὴν, ὅστις παρέλειψε νὰ καταβάλῃ τὸ μίσθωμα μέχρι τῆς πέμπτης ἢ ἕκτης ἢ καὶ κατ' ἀνώτατον ὄρον τῆς δεκάτης τοῦ μηνὸς ἡμέρας.

§ 5. Ἐὰν ἐν τούτοις ἡ ἀγωγή ἢ σπυριζομένη εἰς τὴν καθυστέρησιν ἐγειρήται καθ' ὃν χρόνον αὕτη ἔχει ἤδη λάβει χώραν, λ. χ. ἐπὶ μισθώματος πληρωτέου εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ μηνὸς ἡ ἀγωγή ἐγείρεται τὴν εἰκοστὴν τοῦ μηνός, κατὰ δὲ τὴν συζήτησιν ὁ μισθωτὴς σπεύδει νὰ καταθέσῃ τὸ μίσθωμα, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ δυστροπία ἐξεδηλώθη ἅπαξ καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκμισθωτοῦ ἵνα ζητήσῃ τὴν ἐξωσιν εἶνε κεκτημένον καὶ δὲν ἀποτρέπεται ἐκ τῆς μεταγενεστέρας καταθέσεως. Ἐν τούτοις δεόν νὰ ἔχη ὑπ' ὄψει του ὁ δικαστὴς ὅτι κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου καὶ τὴν ἐπιγραφὴν αὐτοῦ ἡ καθυστέρησις δεόν νὰ προέρχεται ἐκ δυστροπίας, ἐπομένως ἐὰν πείθεται ὅτι μικρὰ τὶς καθυστερήσεις ὀλίγων ἡμερῶν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν καταβολὴν τοῦ ἐνοικίου, δὲν προῆλθεν ἐκ δυστροπίας οὔτε ἐλέγχει κακὴν πίστιν ἢ ἀδικαιολόγητον ἀμέλειαν, δικαίως ἀποφασίζει ἀπορρίπτων τὴν ἀγωγήν περὶ ἐξώσεως δι' ἔλλειψιν δυστροπίας.

§ 6. Εἶνε φανερόν ὅτι ἐὰν ἡ καθυστέρησις τοῦ μισθώματος ὀφείληται εἰς δεδικοιολογημένον λόγον, ὑπόθεσις λ. χ. ὅτι κατεσχέθησαν τὰ μισθώματα εἰς χεῖρας τοῦ μισθωτοῦ ἀπὸ δανειστὴν τοῦ ἐκμισθωτοῦ, ἢ ὅτι ὁ ἐκμισθωτὴς ἔπαυσε νὰ χορηγῇ ἀκεραίαν τὴν χρῆσιν τοῦ μισθωθέντος, λ. χ. νὰ παρέχῃ τὸ ὕδωρ εἰς τὴν οἰκίαν ἢ τὸ κατάστημα, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου μειοῦται ἡ χρησιμότης τοῦ κτήματος καὶ ὁ μισθωτὴς ἐννοεῖ νὰ παρακρατήσῃ μέρος τοῦ μισθώματος ἀναλογοῦν εἰς

τὴν καθυστερουμένην χρῆσιν, δὲν δύναται ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἢ καθυστέρησις τοῦ μισθώματος νὰ ἀποδοθῆ εἰς δυστροπίαν καὶ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἔξωσιν τοῦ μισθωτοῦ.

§ 7. Δευτέραν περίπτωσιν ἐξώσεως ὀρίζει ὁ νόμος τὴν λῆξιν τοῦ χρόνου τῆς μισθώσεως· καὶ ἐὰν μὲν ἡ μίσθωσις εἶνε συνωμολογημένη δι' ἔτος ἢ ἔτη, τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀπλοῦν καὶ εὐκόλον, ἐὰν ὁμως χωρὶς νὰ ὀρίζηται ἐν τῇ συμβάσει χρόνος διαρκείας τῆς μισθώσεως συμφωνῆται ἀπλῶς ὅτι τὸ μίσθωμα εἶνε πληρωτέον κατὰ μῆνα, τότε ἔπεται φανερώς ὅτι οἱ συμβαλλόμενοι ἐνόησαν νὰ διαρκῆ ἡ μίσθωσις ἐφ' ὅσον θέλει ἕκαστος, ἀπλῶς δὲ διὰ τὸν κανονισμόν τοῦ ἐνοικίου ὠρίσθη τὸ μνησιαῖον αὐτοῦ ποσόν· ἐπομένως, ἐὰν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὁ ἐκμισθωτὴς μὴ θέλων νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ μίσθωσις εἰδοποίησιν τὸν μισθωτὴν νὰ ἀπέλθῃ τοῦ κτήματος καὶ οὗτος ἀρνεῖται, δύναται ἐκεῖνος νὰ ζητήσῃ τὴν ἔξωσιν αὐτοῦ.

Ὅσαίς ἡ δίκη ἀντικείμενον ἔχει τὴν ἔξωσιν διὰ λῆξιν τοῦ χρόνου τῆς μισθώσεως, ἀναφύεται συνήθως ἐν τῇ πράξει τὸ ζήτημα τῆς ἀναμισθώσεως, τὴν ὁποίαν ἐπικαλεῖται ὁ ἐναγόμενος. Ἡ ἀναμισθωσις στηρίζεται εἰς σιωπηρὰν συμφωνίαν, καθ' ἣν μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ χρόνου τῆς μισθώσεως ὁ μισθωτὴς ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ ἐν τῷ κτήματι ἐν γνώσει καὶ ἀνεχομένῳ τοῦ ἐκμισθωτοῦ. Ἐντεῦθεν ὁ νόμος συνάγει ὅτι οἱ συμβαλλόμενοι θέλουσι τὴν παράτασιν τῆς ἀρχικῆς μισθώσεως· καὶ προκειμένου μὲν περὶ ἀστικῶν κτημάτων ἐπὶ τόσον χρόνον ἐφ' ὅσον καὶ ἡ ἀρχικὴ μίσθωσις συνεφωνήθη, προκειμένου δὲ περὶ ἀγροτικῶν κτημάτων ἐπὶ ἓν ἔτος πάντοτε· ἀποκτείνεται ἐπομένως εἰς τὸν δικαστὴν νὰ ἐξακριβώσῃ τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς ἀναμισθώσεως, ὅστις ἀποτελεῖ ἔνστασιν ἀποδεικτέαν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀπαρτίζετα ἀπὸ πραγματικὰ στοι-

χειά, ἤτοι ἀπὸ τὸ γεγονός τῆς ἐξακολουθήσεως τῆς χρήσεως κατ' ἀνοχήν τοῦ κυρίου, ἀρμόδιον ἐπομένως μέσον πρὸς ἀποδείξιν αὐτοῦ εἶνε τὸ τῶν μαρτύρων.

§ 8. Ἐὰν ὑποτεθῆ ὅτι λήγοντος τοῦ χρόνου τῆς μισθώσεως ὁ ἐκμισθωτῆς διὰ διαμαρτυρήσεως αὐτοῦ εἰδοποιήσῃ τὸν μισθωτὴν ὅτι πρέπει κατὰ τὴν λῆξιν νὰ ἀπέλθῃ, ἄλλως θεωρεῖ αὐτὸν ὑπόχρεων νὰ πληρώσῃ μίσθωμα πολὺ ἀνώτερον, ὁ δὲ μισθωτῆς λαβὼν τὴν εἰδοποίησιν δὲν ἀπαντᾷ, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ ἐν τῷ κτήματι μετὰ τὴν λῆξιν τῆς μισθώσεως, ἐρωτᾶται τότε δύναται νὰ θεωρηθῆ ὅτι ἔλαβε χώραν ἀναμίσθωσις ἢ νέα μίσθωσις μετὰ τὸ προταθῆν ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτῆτου ἀνώτερον μίσθωμα; Βεβαίως ἢ ἀναμίσθωσις δὲν ἔλαβε χώραν, διότι αὕτη εἶνε συνέχισις τῆς ἀρχικῆς μισθώσεως ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους, ἀλλ' οὔτε νέα μίσθωσις κατὰ τὸ ὑποκειμενον παράδειγμα, διότι ἡ ἀπλή σιωπὴ τοῦ μισθωτοῦ ἐμφαίνει ἀθέτησιν τῆς ὑποχρέωσεως αὐτοῦ τοῦ νὰ παραδώσῃ τὸ μίσθιον, οὐχὶ δὲ καὶ σιωπηρὰν συναίνεσιν εἰς τὸ ἀνώτερον μίσθωμα, τὸ ὁποῖον ἀξιοῖ ὁ ἰδιοκτῆτης. Ἐννοεῖται ὁμως ὅτι τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀποτελεῖ πραγματικὸν ζήτημα καὶ ἡμπορεῖ νὰ εἶνε διάφορος ἢ κρίσις τοῦ δικαστοῦ, ἐὰν συντρέχωσιν ἄλλαι περιστάσεις, ἐκ τῶν ὁποίων νὰ δύναται νὰ σηματοποιηθῆ ἡ κρίσις ὅτι συνήνεσεν ὁ μισθωτῆς εἰς τὸ προταθῆν ἀνώτερον μίσθωμα.

§ 9. Τρίτην περίπτωσιν ἐξώσεως ἀναγράφει ὁ νόμος ΒΧΗ' ἐὰν διὰ τῆς συμβάσεως τῆς μισθώσεως, ἣτις δέον νὰ ἀποδεικνύηται ἐγγράφως ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, συμφωνήθῃ ἢ κατὰ τὴν ὀριζομένην ὑπὸ τοῦ νόμου τούτου διαδικασίαν ἐξωσις. Τὴν περίπτωσιν ταύτην, μὴ ἀναγραφομένην ἐν τῷ παλαιότερῳ νόμῳ, ἀναγράφει τὸ πρῶτον ἤδη ὁ νόμος

ΒΧΗ'· πρὸς ἐφαρμογὴν αὐτῆς ἀπαιτεῖται ἀπαραιτήτως νὰ ὑπάρχῃ ἔγγραφος ἀπόδειξις τῆς μισθώσεως καὶ τοῦ ὄρου καθ' ὃν ἡ ἀθέτησις ὠρισμένης ὑποχρέωσης τοῦ μισθωτοῦ ἢ ἡ ἔκβασις καὶ πραγματοποιήσις ὠρισμένης περιστάσεως ἐπάγεται τὴν διάλυσιν τῆς μισθώσεως καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκμισθωτοῦ νὰ ζητήσῃ τὴν ἐξωσιν κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ προέδρου ἢ τοῦ εἰρηνοδίκου διαδικασίαν, τὴν ὀριζομένην ὑπὸ τοῦ νόμου ΒΧΗ'. Ἐὰν ἐπομένως ἡ μίσθωσις συνωμολογήθῃ ἀγράφως ἢ δὲν ὑπάρχῃ ρητὸς ὄρος ἐν τῇ ἐγγράφως συνομολογηθείσῃ μισθώσει, καθ' ὃν νὰ δύναται νὰ ζητηθῇ κατὰ τὴν εἰρημένην διαδικασίαν ἡ ἐξωσις ἐν πάσῃ ἄλλῃ περιπτώσει, πλὴν τῆς καθυστερήσεως τοῦ ἐνοικίου καὶ τῆς λήξεως τοῦ χρόνου τῆς μισθώσεως, δὲν δύναται προδήλως νὰ ἔχῃ χώραν ἡ εἰδικὴ διαδικασία τῆς ἐξώσεως τοῦ νόμου ΒΧΗ'. Ἰνα διευκρινηθῇ τὸ πρᾶγμα, παραθέτομεν τὸ ἐξῆς παράδειγμα :

Εἰς δημόσιον ἢ ἰδιωτικὸν ἔγγραφον συμβόλαιον μισθώσεως ἀγροτικοῦ κτήματος περιέχεται ἡ ἐξῆς ῥήτρα : « Ὁ μισθωτὴς εἶνε ὑπόχρεως νὰ καλλιεργῇ τὸ κτῆμα καθ' ὠρισμένον τρόπον, λ. χ. νὰ σπείρῃ αὐτὸ ἔτος παρ' ἔτος ἢ νὰ σπείρῃ αὐτὸ ὠρισμένον εἶδος καρποῦ ἢ νὰ ἐνεργῇ τοιαύτην ἢ τοιαύτην καλλιέργειαν, ἐν ἣ δὲ περιπτώσει ἤθελεν ἀθετήσῃ τὴν ὑποχρέωσιν του ταύτην ὁ ἐκμισθωτὴς, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητῇ τὴν ἐξωσιν αὐτοῦ παρὰ τοῦ ἀρμοδίου προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν κατὰ τὴν διαδικασίαν τὴν ὀριζομένην ὑπὸ τοῦ νόμου περὶ ἐξώσεως τῶν δυστροπούντων μισθωτῶν ». Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δύναται ὁ ἐκμισθωτὴς νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν διαδικασίαν ταύτην διὰ τὴν ἀθέτησιν τῆς εἰρημένης συμφωνίας ἐν ἄλλαις λέξεσι τὴν ἀρμοδιότητα πρὸς ἐκδίκασιν τῆς περὶ ἐξώσεως αἰτήσεως κατὰ πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν

πλήν τῆς καθυστερήσεως τοῦ μισθώματος καὶ τῆς λήξεως τοῦ χρόνου τῆς μισθώσεως ἀρύεται ὁ Πρόεδρος ἢ Εἰρηνοδίκης ἐκ τῆς ρητῆς ἐγγράφου συμφωνίας τῶν συμβαλλομένων, δι' ἧς ἀνετέθη αὐτῷ ἢ περὶ ἐξώσεως κρίσις καὶ ἀπόφασις. Δὲν δύναται ἐπομένως νὰ ἰσχυρισθῇ τις ἐνώπιον τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου ὅτι εἶνε ἀρμόδιος νὰ δικάσῃ ἐξωσιν στηριζομένην εἰς τὸν λόγον, ὅτι φέρ' εἰπεῖν ὁ μισθωτῆς ἠθέτησε τὴν ὑποχρέωσιν αὐτοῦ, ἢν ἐκ τῆς συμβάσεως εἶχε, νὰ κάμνῃ αὐτὸς τὰς ἀναγκαίας ἐπισκευὰς τοῦ κτήματος, ἐπὶ τῇ βάσει ὅτι ἀγράφως συνεφωνήθη μεταξὺ τῶν μερῶν ἵνα ἡ ἀθέτησις αὐτῆ ἐπιφέρῃ τὴν ἐξωσιν τοῦ μισθωτοῦ κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου ΒΧΗ'. Ἐλλείποντος ἐγγράφου, οὔτε δι' ὄρκου οὔτε δι' ὁμολογίας οἷας δῆποτε τοῦ ἐνάγκομένου δύναται ὁ ἐνάγων ἐκμισθωτῆς νὰ ἀποδείξῃ τὸν ἰσχυρισμὸν του τοῦτον. Τὸ ἐγγραφὸν ἐδῶ εἶνε ὄρος ἀπαραίτητος διὰ τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου.

§ 10. Εἴπομεν ὅτι ἡ τρίτη περίπτωση τῆς ἐξώσεως εἰσάγεται τὸ πρῶτον ἤδη διὰ τοῦ νόμου ΒΧΗ', ἀλλὰ τί συμβῆσεται ἐὰν σύμβασις τις περὶ μισθώσεως συνωμολογήθῃ ἐγράφως πρὸ τοῦ νόμου τούτου καὶ περιελήφθῃ ἐν τῷ ἐγγράφῳ ρητὸς ὄρος, καθ' ὃν λ. χ. ὁ μισθωτῆς παραλείπων τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ νὰ καλλιεργῇ καθ' ὠρισμένον τρόπον τὸ κτῆμα εἶνε ἐξωστὸς παρὰ τοῦ Προέδρου κατὰ τὴν εἰδικὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου περὶ ἐξώσεως τῶν δυστροπούντων μισθωτῶν, ἔλαβε δὲ ἤδη πρὸ τοῦ νόμου ΒΧΗ' χῶραν ἢ ἀθέτησις τῆς ὑποχρέωσεως ταύτης τοῦ μισθωτοῦ; Ἐρωτᾶται θὰ ἐφαρμοσθῇ ἤδη ὁ νόμος ΒΧΗ', ἢ ἡ ὑπόθεσις θὰ κριθῇ κατὰ τὸν παλαιότερον νόμον, καθ' ὃν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν εἶχε δικαιοδοσίαν ὁ Πρόεδρος; Νομίζομεν ὅτι ὁ νόμος

εἶνε δικονομικός, δὲν ἀφορᾷ τουτέστι τὸ δικαίωμα, ἀλλὰ τὸν τρόπον τῆς ἐκδικάσεως τοῦ δικαιώματος, ἐπομένως ἀφ' οὗ ἤδη, ὅτε πρόκειται νὰ ἐγερθῇ ἡ ἀγωγή, ἰσχύει ὁ νεώτερος νόμος, ὅστις ἀπονέμει δικαιοδοσίαν εἰς τὸν Πρόεδρον, θέλει λάβει πλήρη ἐφαρμογὴν ἢ δικαιοδοσία ἦν οὗτος ὀρίζει.

§ 11. Αὐταὶ εἶνε αἱ μόναι περιπτώσεις τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου περὶ ἐξώσεως. Κατὰ πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν δὲν εἶνε ἀρμόδιος, διότι ὁ νόμος εἶνε περιοριστικός καὶ ὄχι ἐνδεικτικός, ἐὰν ἐπομένως ζητῆται ἡ ἐξώσις διότι ὁ ἐμισθωτὴς ἔχει ἐπείγουσαν ἰδίαν ἀνάγκην τῆς οἰκίας, ἢ διότι ὁ μισθωτὴς ἠθέτησεν ὠρισμένην ὑποχρέωσιν αὐτοῦ, ἢ τις κατὰ τὴν συμφωνίαν ἐπάγεται τὴν διάλυσιν τῆς μισθώσεως χωρὶς νὰ ἀποδεικνύηται ἡ συμφωνία αὕτη ἐγγράφως ἢ χωρὶς ἐν τῷ ὑπάρχοντι ἐγγράφῳ νὰ ὀρίζηται ἢ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐφαρμογὴ τῆς περὶ ἐξώσεως κατὰ τὸν νόμον ΒΧΗ' διαδικασίας, δὲν δύναται τότε νὰ λάβῃ χώραν ἢ διαδικασία αὕτη καὶ ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ Εἰρηνοδίκης εἶνε ἀναρμόδιος, θὰ ἐπιδιώξῃ δὲ ὁ ἐνάγων τὸ δικαίωμα αὐτοῦ διὰ τακτικῆς ἀγωγῆς ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου.

§ 12. Σημειωτέον ἐν τέλει ὅτι κατὰ τὸν νόμον ΥΛΖ' ἦτο ἀμφίβολον ἐὰν ἡ περὶ ἐξώσεως ἐνώπιον τοῦ Προέδρου διαδικασία εἶχε χώραν ἐπὶ μισθώσεως μόνον ἀστικῶν ἢ καὶ ἀγροτικῶν κτημάτων. Ἡ νομολογία κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι μὴ διακρίνοντας τοῦ νόμου ὁ Πρόεδρος ἦτο ἀρμόδιος ἐπὶ πάσης μισθώσεως ἀκινήτου κτήματος. Ὁ νεώτερος νόμος ρητῶς ὀρίζει ὅτι ἡ δικαιοδοσία τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου ἐκτείνεται ἐπὶ τῆς μισθώσεως παντός κτήματος εἴτε ἀστικοῦ εἴτε ἀγροτικοῦ. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ μίσθωσις κινήτων δὲν ὑπάγεται ἐνταῦθα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ἄρμοδιότης καὶ διαδικασία.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

- § 13. Ἄρμοδιότης. Πρόεδρος. Εἰρηνοδίκης. Χαρτόσημον ἀγωγῆς.
- § 14. Τρίδραχμον.
- § 15. Προσδιορισμὸς χρόνου καὶ τόπου συζητήσεως. Καινοποιήσις αἰτήσεως καὶ πράξεως.
- § 16. Διαδικασία. Δικάζει ὁ Εἰρηνοδίκης καὶ οὐχὶ τὸ Εἰρηνοδικεῖον. Γραμματεὺς, πρᾶκτικά, προτάσεις, πινάκιον.
- § 17. Ἐκ τῶν ἐνότων κρίσις.
- § 18. Διορισμὸς εἰσηγητοῦ.
- § 19. Παραπομπὴ ἂν διστάζῃ ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ Εἰρηνοδίκης. Ποῦ θὰ παραπέμψῃ ὁ τελευταῖος;
- § 20. Ἄν ἡ ἀξία τοῦ μισθοῦ εἴνε κατωτέρα τῶν 300 δραχμῶν, ποῦ θὰ παραπέμψῃ διστάζων ὁ Εἰρηνοδίκης; Ἄρμοδιότης τακτικῶν δικαστηρίων ἐπὶ ἐξώσεως.
- § 21. Ἐπὶ παραπομπῆς εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον διαδικασία ἐνώπιον αὐτοῦ. Ἐκ τῶν ἐνότων κρίσις. Προσωρινὴ ἰσχὺς καὶ ἐνδικοῦ μέσα κατὰ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου.
- § 22. Εἰσαγωγὴ τῆς κυρίας ὑποθέσεως εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον. Διαδικασία ἐνώπιον αὐτοῦ κατὰ τὴν κυρίαν δίκην καὶ ἀποφασίς.

§ 13. Ὁ νόμος ὀρίζει, ὅτι ἂν μὲν τὸ συμπεφωνημένον μίσθωμα εἴνε ἀνώτερον τῶν δρ. 30 κατὰ μῆνα, ἡ ἀγωγή περὶ ἐξώσεως εἰσάγεται ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τοῦ Πρωτοδικείου, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου κεῖται τὸ μεμισθωμένον κτῆμα. Ἐὰν δὲ τὸ μίσθωμα εἴνε μέχρι τῶν δραχ. 30 κατὰ μῆνα (ἐπομένως καὶ δρ. 30 ἂν εἴνε), εἰσάγεται εἰς

τὸν Εἰρηνοδίκην τοῦ Εἰρηνοδικείου, εἰς οὗ τὴν περιφέρειαν κεῖται τὸ κτῆμα.

Ὁ Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν δύναται νὰ ἀναθέσῃ τὴν ἐντολὴν τοῦ δικάζειν τὰς περὶ ἐξώσεως δίκας εἰς ὠρισμένον δικαστὴν καὶ ἐὰν οὗτος τυγχάνῃ νὰ εἶνε ὁ νεώτερος τῶν παρὰ τῷ Πρωτοδικεῖῳ δικαστῶν. Ἐν ἐλλείψει τοιοῦτου ῥητοῦ διορισμοῦ, ἀναπληροῖ τὸν Πρόεδρον ἀπόντα ἢ κωλυόμενον ὁ ἀρχαιότερος δικαστής. Τὸν δὲ Εἰρηνοδίκην ἀπόντα ἢ κωλυόμενον ἀναπληροῦσιν οἱ τακτικοὶ αὐτοῦ ἀναπληρωταί.

Ἡ ἀγωγὴ ἐὰν μὲν ἀπευθύνηται εἰς τὸν Πρόεδρον θὰ γραφῇ ἐπὶ χαρτοσήμου δραχμῆς, ἐὰν δὲ εἰς τὸν Εἰρηνοδίκην ἐπὶ χαρτοσήμου 50 λεπτῶν, καθ' ὅσον τὰ τέλη κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου διαδικασίαν ὀρίζει ὁ νόμος ἐν ἄρθρῳ 1 ἐδ. 2 ὅτι κανονίζονται κατὰ τὰ ἰσχύοντα παρ' Εἰρηνοδικείοις.

§ 14. Ζήτημα γεννᾶται, ἐὰν τὸ πρωτότυπον τῆς ἀγωγῆς τῆς ἐνώπιον τοῦ Προέδρου ἀπευθυνομένης περιλαμβάνηται μεταξὺ τῶν ἐγερτικῶν δίκης δικογράφων, ἅτινα κατὰ τὸν περὶ χαρτοσήμου νόμον τοῦ 1892 δεόν νὰ γραφῶσιν ἐπὶ τριδράχμου χαρτοσήμου. Πολλοὶ τῶν κ. Προέδρων ἀπαιτοῦσι τοῦτο, ἀλλὰ καθ' ἡμᾶς εἶνε ἀμφίβολον, διότι ὁ νόμος τοῦ 1892 ὀμιλεῖ περὶ ἀγωγῶν, ἀνακοπῶν, ἐφέσεων ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικείων, Ἐφετείων κλπ. ἤτοι ἐνώπιον τῶν πολυμελῶν δικαστηρίων, ὁ δὲ Πρόεδρος δὲν εἶνε πολυμελὲς δικαστήριον, οὔτε δικάζει τρόπον τινὰ ὡς ἐντεταλμένος τοῦ Πρωτοδικείου, ἀλλ' ὡς Πρόεδρος, οὔτε φέρει κυρίως τὸν χαρακτῆρα ἀγωγῆς ἢ λεγομένη περὶ ἐξώσεως ἀγωγῆ, ἢ ἀπευθυνομένη πρὸς αὐτόν, ἀλλ' αἰτήσεως ἣτις δικάζεται κατὰ τὴν διαδικασίαν τῶν ἄρθρων 634—637 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐπομένως ὀρ-

θότερον εἶνε ὅτι δὲν ὑπόκειται εἰς τὸ τριδραχμον τέλος ἢ ἐνώπιον τοῦ Προέδρου περὶ ἐξώσεως αἰτησις.

§ 15. Ἡ αἰτησις ὑποβάλλεται εἰς τὸν Πρόεδρον ἢ τὸν Εἰρηνοδίκην ὁ ὑποῖος ὀφείλει παραχρῆμα ἐπ' αὐτῆς νὰ ὀρίση χρόνον καὶ τόπον πρὸς συζήτησιν. Τόπος δὲν ἀπαιτεῖται ἀναγκαιῶς νὰ εἶνε τὸ δικαστικὸν κατάστημα, ἀλλὰ καὶ ἡ οἰκία τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου, ὡς ἡμέρα δὲ συζητήσεως δύναται νὰ ὀρισθῇ καὶ ἡ Κυριακὴ καὶ ἄλλη κατὰ νόμον ἐξαιρητέα ἑορτῆ. Ἐκ τοῦ ὅτι ὁ νόμος ὀρίζει ὅτι ἡ πράξις τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου γράφεται ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀναφορᾶς, ἔπεται ὅτι εἶνε ἀπηλλαγμένη τοῦ τέλους χαρτοσήμου. Ἀντίγραφον τῆς ἀναφορᾶς μετ' ἀντιγράφου τῆς πράξεως, γραφομένου κατὰ συνέχειαν παρὰ πόδας τοῦ ἀντιγράφου τῆς ἀναφορᾶς, κοινοποιεῖται εἰς τὸν ἐναγόμενον. Ὁ νόμος δὲν ἐπιτρέπει τὴν εἰς τὸν ἐναγόμενον κοινοποίησιν αὐτοῦ τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναφορᾶς, ἐφ' οὗ ἐγράφη καὶ ἡ πράξις τοῦ Προέδρου ἢ Εἰρηνοδίκου, ὥστε δέον νὰ δεχθῶμεν ὅτι τὸ πρωτότυπον τοῦτο μένει εἰς τὸ ἀρχεῖον τοῦ Πρωτοδικείου ἢ Εἰρηνοδικείου, ἀντίγραφον δὲ μόνον αὐτοῦ δίδεται εἰς τὸν αἰτοῦντα ἵνα χρησιμεύσῃ διὰ τὴν κοινοποίησιν πρὸς τὸν ἐναγόμενον ἢ καὶ διὰ νὰ προσαχθῇ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ αἰτοῦντος κατὰ τὴν συζήτησιν. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ δικηγόρος ὡς δημόσιος ὑπάλληλος δύναται νὰ ἐκδώσῃ καὶ ἐπικυρώσῃ ἀντίγραφον ἐκ τοῦ εἰς χεῖρας αὐτοῦ ἀντιγράφου. Ἡ πρὸς ἐμφάνισιν προθεσμίαι, ἣν ὀρίζει ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ Εἰρηνοδίκης, δὲν δύναται νὰ εἶνε μακροτέρα τῶν τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀναφορᾶς μετὰ τῆς πράξεως, ἐὰν δὲ ὁ καθ' οὗ ἡ αἰτησις διαμένῃ ἐκτὸς τῆς ἑδρας τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου, δύναται οὗτος νὰ παρατείνῃ ταύτην λόγῳ

ἀποστάσεως, οὐδέποτε ὁμως καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ τασσομένη ἡμέρα πρὸς ἐμφάνισιν δύναται νὰ ἀφίσταται πλέον τῶν δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀναφορᾶς.

§ 16. Ἡ διαδικασία ἦν ἀκολουθεῖ ὁ Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν κατὰ τὴν περὶ ἐξώσεως δίκην εἶνε ἡ κανονιζομένη ὑπὸ τῶν ἄρθρων 634—637 τῆς Πολ. Δικονομίας. Καὶ ὁ Εἰρηνοδίκης δὲ ὅπου εἶνε ἀρμόδιος κατὰ τὴν αὐτὴν διαδικασίαν δικάζει, ἂν καὶ τὰ τέλη κατὰ τὴν τελευταίαν περίπτωσιν κανονίζονται κατὰ τὰ κρατοῦντα παρὰ τοῖς Εἰρηνοδικείοις.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ τονισθῇ, ὅτι ὁ Εἰρηνοδίκης ἐνταῦθα δὲν δικάζει ὡς δικαστήριον Εἰρηνοδικείου, ἀλλ' ὡς Εἰρηνοδίκης ἀπλῶς ἐνασκῶν δικαιοδοσίαν, ἥτις κατὰ κανόνα μὲν ἀνήκει εἰς τὸν Πρόεδρον, ἐξαιρετικῶς δὲ εἰς ὠρισμένας περιπτώσεις ἀπενεμήθη αὐτῷ (τῷ Εἰρηνοδίκῃ) ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους ὑφ' οὓς καὶ ὁ Πρόεδρος κρίνοντι. Ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ δὲν θὰ ἐπιγραφῇ ὡς ἀπόφασις τοῦ Εἰρηνοδικείου, ἀλλ' ὡς ἀπόφασις τοῦ Εἰρηνοδίκου¹. Τόσον ἐπομένως ὁ Πρόεδρος ὡς καὶ ὁ Εἰρηνοδίκης δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ προσλάβωσι γραμματέα ἵνα δικάσωσιν, οὔτε ἡ τήρησις πρακτικῶν τῆς συζητήσεως ἢ δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως αὐτῶν ἐπιβάλλεται τὸ παράπαν, οὔτε ἡ ὑποβολὴ προτάσεων παρὰ τῶν διαδίκων κατὰ τὴν συζήτησιν.

Ἐν τῇ πρακτικῇ οἱ Πρόεδροι δικάζοντες προσλαμβάνουσι καὶ γραμματέα, ὅστις καὶ συντάσσει πρακτικὰ τῆς ἐνώπιον τοῦ Προέδρου συζητήσεως καὶ συνυπογράφει ταῦτα ὡς καὶ

¹ Φανερόν εἶνε, ὅτι διὰ τὰς περὶ ἐξώσεως ἀποφάσεις αὐτοῦ ὁ Εἰρηνοδίκης ὀφείλει νὰ τηρῇ ἴδιον ἀριθμὸν καὶ ἴδιον εὔρετήριον αὐτῶν.

τὴν ἀπόφασιν μετὰ τοῦ Προέδρου, ὑποβάλλουσι δὲ ἐνίοτε καὶ προτάσεις οἱ διαδίκου ἢ οἱ πληρεξούσιοι αὐτῶν κατὰ τὴν συζήτησιν. Ταῦτα πάντα δὲν εἶνε βεβαίως παράνομα καὶ καλὸν εἶνε ἐπὶ σπουδαίων περιπτώσεων νὰ τηρῶνται πρὸς διασφάλισιν τῶν προταθέντων καὶ ἵνα καταστῇ εὐχερέστερος ὁ ἔλεγχος τῆς ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ μέλλοντος νὰ δικάσῃ κατ' ἔφεσιν δικαστηρίου, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐπιβάλλονται ὑπὸ τοῦ νόμου, ὅστις ἀρκεῖται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου ἄνευ τῆς συμπράξεως γραμματέως, ἄνευ πρακτικῶν καὶ προτάσεων κρίνοντος κατὰ τὰς ὑπαρχούσας ἐνδείξεις καὶ ἐκδίδοντος τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ¹. Αὐτόδηλον εἶνε, ὅτι πινακίον δὲν τηρεῖ οὔτε ὁ Πρόεδρος, οὔτε ὁ Εἰρηνοδίκης διὰ τὰς περὶ ἐξώσεως δίκας.

§ 17. Ἡ Πολ. Δικονομία ἐν τῇ διαδικασίᾳ τῶν ἄρθρων 634 καὶ ἐπομ., εἰς ἃ κανονίζει τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Προέδρου, δὲν ἀπαιτεῖ διὰ τὴν μόρφωσιν τῆς κρίσεως αὐτοῦ τελείας ἀποδείξεις, ἀλλ' ἀπλᾶς βεβαιώσεις, καὶ τοῦτο διότι ἡ ἀπόφασις τοῦ Προέδρου ἔχει προσωρινὴν ἰσχύν, ἀπόκειται δὲ εἰς τοὺς διαδίκους νὰ εἰσαγάγῃσι τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν εἰς ὀλόκληρον τὸ δικαστήριον, οὔτινος ἡ ὀριστικὴ καὶ τελεσίδικος ἀπόφασις ἐπάγεται τὴν κατάργησιν τῆς ἰσχύος τῆς προσωρινῆς τοῦ Προέδρου διατάξεως. Ἄφ' οὗ κατὰ συνέπειαν τόσον ὁ Πρόεδρος ὡς καὶ ὁ Εἰρηνοδίκης δικάζοντες περὶ ἐξώσεως ἀκολουθοῦσι τὴν εἰρημένην διαδικασίαν τῶν

¹ Εἶνε ἀληθές, ὅτι τὸ ἄρθρον 23 τοῦ περὶ χαρτοσήμου Νόμου, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ Νόμου τοῦ 1892, ἀναφέρει μεταξὺ τῶν ὑποβαλλομένων εἰς τρίδραχμον τέλος ἐγγράφων καὶ τὰ ἐπὶ δικῶν ἐξώσεως πρακτικὰ τῶν προέδρων, ἀλλ' ἐντεῦθεν δὲν δύναται νὰ συναχθῇ ὑποχρέωσις τηρήσεως τοιούτων.

άρθρων 634 και έπομ. τής Πολ. Δικονομίας, έπεται ότι διά
 να δεχθώσιν ή άπορρίψωσι τήν άγωγήν περί εξώσεως δέν
 έχουσιν ανάγκην τελείων άποδείξεων, άλλ' άπλών βεβαιώ-
 σεων ή ένδείξεων, διά τούτο τó άρθρον 3 τού Νόμου ΒΧΗ'
 ρητώς όρίζει, ότι αί κατά τόν νόμον τούτον έκδιδόμεναι
 άποφάσεις άποτελοῦσι προσωρινόν μέτρον και ούδεμίαν έχου-
 σιν έπιρροήν εις τήν κυρίαν ύπόθεσιν, ήτις εισάγεται έπιμε-
 λεία τινός τών διαδίκων εις τó άρμόδιον δικαστήριον πρός
 συζήτησιν και άπόφασιν κατά τά περι συνοπτικής διαδικα-
 σίας άρθρα 618 και έπομ. τής Πολ. Δικονομίας. Μεγίστη
 έπομένως προσοχή έπιβάλλεται εις τούς Προέδρους και Ει-
 ρηνοδίκας, όπως άφ' ένός μέν μη διατάσσωσιν εξώσεις μη δι-
 καιολογουμένας έκ τών πραγμάτων, άφ' έτέρου δέ μη
 παρελκύωσι τήν δικδικασίαν δι' έκδόσεως προδικαστικών
 άποφάσεων έπί ένστάσεων, τάς όποιάς ή στρεψοδικία πρός
 τόν σκοπόν τούτον έφευρίσκει. Βεβαίως τήν ύπαρξιν τής
 μισθώσεως δέον να έχωσι κατά τó ένόν άποδεδειγμένην
 και όπου αύτη δέν άποδεικνύεται άποχρώντως δέον να δια-
 τάσσωσιν άποδείξεις. 'Αλλ' εάν προτείνηται, φέρ' είπειν,
 ένστασις έξοφλήσεως τού μισθώματος ή άναμισθώσεως χωρίς
 να άποδεικνύηται άμέσως και πείθωνται ότι αί ένστάσεις
 αύται προτείνονται ψευδώς πρός παρέλκυσιν τής δίκης, δύ-
 νανται και όφείλουσι να άπορρίπτωσι ταύτας χωρίς να είνε
 ύποχρεωμένοι να διατάσσωσιν άποδείξεις. 'Η κρίσις αύτών
 σχηματίζεται έκ τών ένόντων και εις τήν εύθυκρισίαν αύτών
 άπόκειται να θεωρήσωσιν ή μη άντικείμενον άποδείξεως
 τοιοῦτον ή τοιοῦτον ίσχυρισμόν. Τούτο και ύπό τó κράτος
 τού παλαιότερου νόμου παγίως ή νομολογία τού 'Αρ. Πάγου
 έδέχετο.

Ὅπου ἡ ἐξακριβωσις ἰσχυρισμοῦ τινος εἶνε ἀμέσως ἐπι-
 κτή, ὡς ἐάν ὁ διάδικος παρῶν ἐπάγη ὄρκον εἰς τὸν ἀντίδι-
 κον αὐτοῦ παρόντα καὶ δυνάμενον νὰ δηλώσῃ ἂν δέχεται ἢ
 μὴ τὸν ὄρκον, ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ Εἰρηνοδίκης δέον νὰ ἐξαν-
 τλήσῃ τὰ μέσα, ἅτινα χορηγεῖ αὐτῷ ὁ νόμος πρὸς ἀκριβῆ
 διάγνωσιν τῆς ὑποθέσεως· ἀλλ' ὅπου βλέπει ἰσχυρισμοὺς ἀπι-
 θάνους καὶ μὴ δυναμένους νὰ ἐξακριβωθῶσιν ἀμέσως, ὡς
 ἐάν προσβάλλωνται ὡς εἰκονικὰ ἢ προϊόντα δόλου καὶ βίας
 τὰ συμβόλαια καὶ πείθεται ὅτι ταῦτα δὲν ὑποβάλλονται
 εἰμὴ διὰ νὰ λάβῃ καιρὸν ὁ μισθωτὴς νὰ μένῃ ἐν τῷ μισθίῳ,
 δέον νὰ κτυπήσῃ τὴν στρεψοδικίαν καὶ νὰ θεωρήσῃ ἀπαρα-
 δέκτους ὡς μὴ ἀποδεικνυομένους πάραυτα τοὺς τοιοῦτους
 ἰσχυρισμοὺς. Τὸ πᾶν ἤρτηται ἐνταῦθα ἐκ τῆς ὀρθῆς κρίσεως
 καὶ τῆς εὐθυδικίας τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου. Δὲν
 εἶνε εὐκολον βεβαίως νὰ πιστευθῇ ὅτι μίσθωμα 500 δραχ-
 μῶν κατὰ μῆνα ἢ τριμηνίαν κατεβλήθη ἄνευ ἀποδείξεως·
 ἐάν τοιαύτην εἶχεν ὁ ἐναγόμενος μισθωτὴς, θὰ τὴν προσῆγε
 κατὰ τὴν συζήτησιν· ἀλλ' ἐάν πρόκειται περὶ εὐτελοῦς μι-
 σθώματος καὶ ἀγραμμάτου ἐκμισθωτοῦ, δικαιολογεῖται βε-
 βαίως ἡ διάταξις ἀποδείξεως περὶ καταβολῆς αὐτοῦ. Ἐπί-
 σης ἐάν προσάγῃται ἄκυρος, ὡς ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου γεγραμ-
 μένη, ἀπόδειξις περὶ καταβολῆς τοῦ μισθώματος καὶ ὁ ἐνα-
 γόμενος ἐπάγη ὄρκον περὶ τῆς καταβολῆς εἰς τὸν ἐνάγοντα
 μὴ παρόντα κατὰ τὴν συζήτησιν, δικαιολογεῖται βεβαίως ὁ
 Πρόεδρος ἢ ὁ Εἰρηνοδίκης ἐκδίδων ἀπόφασιν ἐπιβάλλουσαν
 τὸν ὄρκον. Ἐάν ὁ ἐναγόμενος ὑποβάλλῃ ἀντιφατικούς ἰσχυ-
 ρισμοὺς, δύναται ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ Εἰρηνοδίκης ἐκ τῆς ἀντι-
 φάσεως νὰ ἐξαγάγῃ συμπέρασμα περὶ τοῦ ἀναξιοπίστου καὶ
 τοῦ ἀναλήθους ὠρισμένου ἰσχυρισμοῦ.

§ 18. Ἐὰν ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ Εἰρηνοδίκης διατάξωσιν ἀποδείξεις διὰ μαρτύρων ἢ πραγματογνωμόνων, θὰ προσδιορίσωσι συγχρόνως τὴν παρ' ἑαυτοῖς διεξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων τούτων· δύνανται ὁμως, ἰδίως ἂν οἱ μάρτυρες διαμένωσιν ἀλλαχοῦ, ἢ τὸ κτῆμα, ἐφ' οὗ ἡ πραγματογνωμοσύνη, κεῖται μακρὰν τῆς ἑδρας αὐτῶν, νὰ διορίσωσιν εἰσηγητὴν ὁ μὲν Πρόεδρος Εἰρηνοδίκην ἢ καὶ Πρωτοδίκην τοῦ αὐτοῦ ἢ ἄλλου Πρωτοδικείου, ὁ δὲ Εἰρηνοδίκης ἕτερον Εἰρηνοδίκην. Καὶ ἂν μὲν αἱ ἀποδείξεις αὗται διεξήχθησαν ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ δικάζοντος Προέδρου ἢ Εἰρηνοδίκου, προβαίνει οὗτος ἀμέσως μετὰ τὴν διεξαγωγὴν εἰς τὴν περαιτέρω συζήτησιν, ἄλλως μετὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν σχετικῶν ἐκθέσεων εἰς τὸν Πρόεδρον ἢ Εἰρηνοδίκην προκαλεῖται ἐπιμελεῖα τοῦ ἐπισπεύδοντος διαδίκου νέα πράξις τοῦ Προέδρου κλπ. διὰ τὴν περαιτέρω συζήτησιν (ἐπιχ. ἐκ τοῦ ἄρθρου 1 ἐδ. 6' τοῦ Νόμου ΒΧΗ').

§ 19. Κατὰ τὸ ἄρθρον 635 Πολ. Δικονομίας, εἰς ὃ παραπέμπει ἐπίσης τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ΒΧΗ' Νόμου, ἐὰν ὁ Πρόεδρος δὲν τολμᾷ νὰ ἀποφασίσῃ μόνος, ἢ ἐὰν ἡ ὑπόθεσις, ἥτις κατ' ἀναφορὰν εἰσάγεται εἰς αὐτόν, δὲν ὑπάγῃται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του, παραπέμπει ταύτην εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Πρωτοδικείου.

Ἐναντίρρητον εἶνε ὅτι ἐπὶ διαδικασίας ἐξώσεως δύναται ὁ Πρόεδρος ἐπιλαμβανόμενος τῆς ἀναφορᾶς νὰ παραπέμψῃ αὐτὴν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Πρωτοδικείου, οὗ προίσταται, ἐὰν δισταῖ ἢ κρίνῃ ἀμφισβητήσιμον τὸ ὅτι κέκμηται δικαιοδοσίαν ἐπὶ τῆς περὶ ἧς πρόκειται περιπτώσεως. Ἄλλ' ἐρωτᾶται, δύναται νὰ πράξῃ τὸ αὐτὸ καὶ ποῦ θὰ παραπέμψῃ ὁ Εἰρηνοδίκης εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας; Τὸ γράμμα τοῦ

Νόμου ΒΧΗ' όρίζοντας, ότι ό Ειρηνοδίκης άποφαίνεται κατά τήν όρισθεΐσαν διά τόν Πρόεδρον διαδικασίαν τών άρθρων 634—637 τής Πολ. Δικονομίας, ουδεμίαν καταλείπει άμφιβολίαν, ότι και ούτος δύνηται νά παραπέμψη· αλλά βεβαίως ούχι εις τό Ειρηνοδικεΐον, διότι τοιαύτη παραπομπή θά ίσοδυνάμει κατ' ούσίαν πρός παραπομπήν εις έαυτόν, άλλ' εις τό Πρωτοδικεΐον, εις ό ό Ειρηνοδίκης ύπάγεται. Πράγματι ούτος κατά τήν οικονομίαν του νόμου εΐνε τρόπον τινά ύποκατάστατος του Προέδρου τών Πρωτοδικών εν οΐς θέμασιν άπενεμήθη αύτῷ επί δικών έξώσεως άρμολιότης και δύναται νά πράξη εν τῷ άφορισθέντι κύκλῳ τής δικαιοδοσίας του ακριβώς ό,τι και ό Πρόεδρος· αναλογίαν τινά πρός τήν λύσιν ταύτην ενέχει τό άρθρον 1035 τής Πολ. Δικονομίας, χορηγοῦν ύφ' όρισμένους όρους εις τόν Ειρηνοδίκην τό δικαίωμα τής παροχής άδείας συντηρητικῆς κατασχέσεως άντι του Προέδρου. 'Αλλά τό κεφαλαΐωδες έπιχείρημα ύπερ τής λύσεως ταύτης παρέχει τό άρθρον 3 του ΒΧΗ' Νόμου, καθ' ό όσάκις έδίκασεν όριστικώς ό Πρόεδρος ή ό Ειρηνοδίκης αι άποφάσεις αύτῶν θεωροῦνται ως προσωρινά μέτρα και ουδεμίαν έχουσιν έπιρροήν εις τήν κυρίαν ύπόθεσιν, ήτις εισάγεται έπιμελεία τινός τών διαδίκων εις τό άρμολδιον δικαστήριον πρός συζήτησιν και άπόφασιν κατά τά άρθρα 618 και έπομ. τής Πολ. Δικονομίας. 'Αρμολδιον δικαστήριον ενταῦθα θεωρεΐται πάντοτε τό Πρωτοδικεΐον, διότι ή συνοπτική διαδικασία τών άρθρων 618 και έπομ. τής Πολ. Δικονομίας έφαρμογήν έχει ενώπιον τών Πρωτοδικεΐων. 'Ιδου λοιπόν ότι και ή άπόφασις του Ειρηνοδίκου δικάζοντος επί έξώσεως θά χάση τήν ισχύν της διά τής όριστικῆς και τελεσιδίκου άποφάσεως τής εκδοθησομένης κατά τήν κυρίαν δίκην τήν ενώ-

πιον τοῦ Πρωτοδικείου διεξαχθησομένην. Τοῦτο ἐνδεικνύει, ὅτι καὶ διστάζων ὁ Εἰρηνοδίκης ν' ἀποφανθῆ εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον καὶ οὐχὶ εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον θὰ παραπέμψῃ.

§ 20. Εἶνε πρόδηλον, ὅτι ἡ περὶ ἐξώσεως τοῦ μισθωτοῦ ἀπὸ τοῦ μισθίου κτήματος ἀγωγὴ εἶνε προσωπικῆς φύσεως, διότι ἀντικείμενον ἔχει τὴν ἐκ τῆς συμβάσεως τῆς μισθώσεως ἀπορρέουσαν ὑποχρέωσιν τοῦ μισθωτοῦ πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ μισθωθέντος ἀκινήτου. Ἐδει ἐπομένως συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 490, 529 καὶ 530 τῆς Πολ. Δικονομίας νὰ εἰπωμεν, ὅτι ἐὰν πρόκειται νὰ εἰσαχθῆ τοιαύτη ἀγωγὴ ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων καὶ οὐχὶ ἐνώπιον τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου (διότι δικαίωμα καὶ οὐχὶ ὑποχρέωσις τοῦ ἐνάγοντος εἶνε νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν διαδικασίαν τοῦ Νόμου, ΒΧΗ'), δέον νὰ ἐρευνηθῆ ἡ ἀξία τοῦ ἀποδοτέου ἀκινήτου καὶ ἂν μὲν αὕτη ὑπερβαίῃ τὰς 300 δρ., ἡ ἀγωγὴ εἶνε εἰσακτέα εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον τῆς κατοικίας τοῦ ἐναγομένου, ἄλλως εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον τῆς κατοικίας αὐτοῦ. Ἄλλ' ἐκ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ΒΧΗ' νόμου (καὶ 3 ἐπίσης τοῦ παλαιότερου Υ'ΑΖ' νόμου) συνάγεται, ὅτι ὁ Νομοθέτης ἐκαινοτόμησεν ὑπαγαγῶν ἄνευ διακρίσεως τῆς ἀξίας τοῦ κτήματος τὰς περὶ ἐξώσεως ἀπὸ τοῦ μισθίου ἀγωγὰς εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Πρωτοδικείου· πράγματι ἀφοῦ εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἐδίκασεν ἤδη ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ Εἰρηνοδίκης, τὸ εἰρημένον ἄρθρον ἐπιφυλάσσει τὸ δικαίωμα τῆς εἰσαγωγῆς τῆς κυρίας δίκης ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, τοιοῦτον δὲ διὰ τῆς μείας τῶν ἄρθρ. 618 καὶ ἐπομ. τῆς Πολ. Δικονομίας ἄνευ διαστολῆς τινος καθορίζεται τὸ Πρωτοδικεῖον, οὐδεὶς συντρέχει λόγος νὰ σκεφθῆ τις κατὰ διάφορον τρόπον, ὡσάκις ἄνευ προηγουμένης ἐνώπιον τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου δίκης πρόκειται ἡ

περι ἐξώσεως ἀπὸ τοῦ μισθίου ἀγωγή νὰ εἰσαχθῆ ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου.

Ἐκ τῶν ἄνω εἰρημένων καὶ ἐκ τῆς σκέψεως, ὅτι ὁ Εἰρηνοδίκης δικάζει περὶ ἐξώσεως ὡς νόμιμος τρόπον τινὰ ὑποκατάστατος τοῦ Προέδρου, ἔπεται, ὅτι εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, εἰς ὃ ὑπάγεται, θὰ παραπέμψη διστάζων ὁ Εἰρηνοδίκης, ἀδιαφόρως ἂν ἡ ἀξία τοῦ περὶ οὗ πρόκειται μισθίου κτήματος εἶνε κατωτέρα ἢ ἀνωτέρα τῶν 300 δραχμῶν,

§ 21. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω λαμβάνοντες ἀφορμὴν σαφηνίζομεν, ὅτι ἡ μὲν παραπομπὴ ὑπὸ τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου δισταζόντων γενήσεται εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, οὐ προΐσταται ὁ Πρόεδρος, καὶ εἰς ὃ ὑπάγεται ὁ Εἰρηνοδίκης, ἥτοι εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, εἰς οὗ τὴν περιφέρειαν κεῖται τὸ κτῆμα, ἡ δὲ κυρία ἀγωγή, ἣν ἐπιφυλάσσει τὸ ἄρθρον 3 τοῦ ΒΧΗ νόμου, ἣ ἥτις ἐγείρεται ἄνευ προηγουμένης παρὰ τῷ Προέδρῳ ἢ τῷ Εἰρηνοδίκῃ δίκης, ἀπευθυνθήσεται εἰς τὸ κατὰ τὰς γενικὰς τῆς Πολ. Δικονομίας διατάξεις ἀρμοδίον Πρωτοδικεῖον, ἥτοι τὸ τῆς κατοικίας τοῦ ἐναγομένου.

Ἐὰν ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ εἰρηνοδίκης διστάζοντες παραπέμψωσιν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, εἰσαχθήσεται εἰς αὐτὸ ἡ ἀρχικὴ αἴτησις ἐπιμελείᾳ τοῦ αἰτοῦντος δι' ἀπλῆς κλήσεως κοινοποιουμένης τῷ καθ' οὗ ἡ αἴτησις. Εἰς τὴν κλήσιν δέον νὰ μνημονεύηται ἡ περὶ παραπομπῆς διάταξις ἢ δύναται νὰ κοινοποιηθῆ καὶ ἡ διάταξις αὕτη μετὰ κλητεύσεως τοῦ ἀντιδίκου, ὅπως ἐμφανισθῆ ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου. Διαδικασία ἐνώπιον αὐτοῦ ἀκολουθεῖται ἡ συνοπτικὴ, διότι ἐνταῦθα τὸ Πρωτοδικεῖον καλεῖται νὰ δικάσῃ περὶ προσωρινοῦ μέτρου κατὰ τὸ ἄρθρον 618 ἐδ. 1 τῆς Πολ. Δικονομίας. Ἄλλ' ἐννοεῖται, ὅτι καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον περὶ τοιοῦτου μέτρου

ἀποφαινόμενον θὰ κρίνη ἐκ τῶν ἐνότων, καὶ θ' ἀρκεσθῆ εἰς ἀπλᾶς βεβαιώσεις, ἐπιφυλάσσεται δὲ τῷ διαδίκῳ ἢ εἰσαγωγῇ τῆς κυρίας ἀγωγῆς ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου Πρωτοδικείου, ὡς ἐὰν εἶχε δικάσει ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ Εἰρηνοδίκης, καὶ ἡ ὀριστικὴ καὶ τελεσιδίκος ἀπόφασις τοῦ κατὰ τὴν τακτικὴν διαδικασίαν ἀποφανθησομένου δικαστηρίου θὰ καταργήσῃ τὴν ἰσχὺν τῆς προσωρινῆς τοῦ κατὰ παραπομπὴν δικάσαντος Πρωτοδικείου ἀποφάσεως (ἄρθρον 626 καὶ ἐπομ. Πολ. Δικονομίας). Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοδικείου κατὰ παραπομπὴν δικάζοντος ὑπόκεινται εἰς τὰ κατὰ τὴν Πολιτικὴν Δικονομίαν ἔνδικα μέσα, ὧν αἱ προθεσμῖαι ἐπίσης κανονισθῆσονται κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας.

§ 22. Ἐὰν εἴτε ὁ αἰτῶν, εἴτε ὁ καθ' οὗ ἢ αἰτήσεις δὲν μείνῃ εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ἐναντίον αὐτοῦ ἀποφνημαμένης ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου, δύναται κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Νόμου νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὸ ἀρμοδίον (κατὰ τὰ εἰρημένα λόγῳ τῆς κατοικίας τοῦ περὶ ἐξώσεως ἐναγομένου) Πρωτοδικεῖον τὴν ὑπόθεσιν πρὸς συζήτησιν καὶ ἀποφασίαν. Ἄλλὰ τίνι τρόπῳ εἰσαχθήσεται αὕτη; Ἐὰν μὲν ἠττήθῃ ὁ αἰτήσας τὴν ἐξώσιν, ἢ τῆς αἰτήσεως ἀπόρριψις εἶνε προσωρινή, δὲν ἐλήφθη ὁμῶς διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου προσωρινόν τι μέτρον, ὥστε δὲν παρίσταται ἡ ἀνάγκη τῆς καταργήσεως αὐτοῦ, καὶ ὁ ἐκμισθωτῆς θὰ εἰσαγάγῃ διὰ τακτικῆς ἀγωγῆς τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, καὶ θὰ ἐπιδιώξῃ τὴν κατὰ τὴν δικονομικὴν ἀκρίθειαν ἐκδίκασιν καὶ ἐπιδίκασιν τοῦ δικαιώματος του (ἐπιχείρ. ἐκ τοῦ ἄρθρ. 627 ἐδ. 1 Πολ. Δικονομίας). Ἐὰν δὲ ἡ ἀπόφασις τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου ἀπέβῃ κατ' ἐκείνου, καθ' οὗ ἢ περὶ ἐξώσεως αἰτήσεις, θὰ εἰσαγάγῃ

οὗτος τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἀρμόδιον Πρωτοδικεῖον διὰ κλήσεως, δι' ἧς ἀναφερόμενος εἰς τὴν αἴτησιν καὶ τὴν ἐκδοθεῖσαν προσωρινὴν ἀπόφασιν θὰ ζητήσῃ, ἵνα τὸ δικαστήριον ἀντιθέτως ἀποφαινόμενον ἀπορρίψῃ τὴν περὶ ἐξώσεως αὐτοῦ ἐκ τοῦ κτήματος αἴτησιν. Διαδικασία ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου τηρηθήσεται ἢ συνοπτικὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 618 καὶ ἐπομ. τῆς Πολ. Δικονομίας. Ἐνταῦθα δὲ τὸ δικαστήριον θὰ δικάσῃ κατὰ πᾶσαν τὴν δικονομικὴν ἀκρίβειαν, δὲν θὰ κρίνῃ ἐκ τῶν ἐνόμων μὲ ἀπλᾶς βεβαιώσεις, ἀλλὰ θὰ διατάξῃ ἀποδείξεις περὶ πάντων τῶν ἀμφισβητουμένων μεταξὺ τῶν διαδίκων ἰσχυρισμῶν, ὡς ἐν πάσῃ ἄλλῃ τακτικῇ περιπτώσει· ἐὰν δὲ ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τύχῃ νὰ εἶνε ἐναντία πρὸς τὴν λαβοῦσαν τὸ προσωρινὸν μέτρον τῆς ἐξώσεως ἀπόφασιν τοῦ Προέδρου ἢ Εἰρηνοδίκου, ἡ ἰσχὺς ταύτης θέλει παύσει ἀφ' ἑαυτῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ἐνδिका μέσα καὶ ἐκτέλεισις τῆς ἀποφάσεως.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

- § 23. Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Προέδρου δὲν ὑπόκεινται κατὰ κανόνα εἰς ἔνδικα μέσα.
- § 24. Ἀνακοπὴ καὶ ἔφεσις κατὰ τῶν ἐν τῇ διαδικασίᾳ τῆς ἐξώσεως ἐκδιδόμενων ὀριστικῶν ἀποφάσεων. Εἰς ποῖον δικαστήριον ἐκκαλεῖται ἡ ἀπόφασις τοῦ Εἰρηνοδίκου.
- § 25. Ἀνακοπὴ. Προθεσμίαι αὐτῆς. Παρέκτασις λόγῳ ἀποστάσεως. Ἐλλειψις ἀνασταλτικοῦ ἀποτελέσματος. Πῶς εἰσαχθήσεται κατ' ἀνακοπὴν ἡ ὑπόθεσις.

- § 26. "Εφεις. Δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἢ κατὰ προδικαστικῆς ἀποφάσεως ἔφεις. Προθεσμία. Παρέκτασις λόγῳ ἀποστάσεως. Δὲν συμπορεύεται ἡ προθεσμία τῆς ἐφέσεως μετὰ τῆς προθεσμίας τῆς ἀνακοπῆς. "Ελλειψις ἀνασταλτικοῦ ἀποτελέσματος. Διαδικασία ἐνώπιον τοῦ δευτεροβαθμίου δικαστηρίου.
- § 27. "Αμεσος ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως. Διὰ τοῦ ἀντιγράφου, ἢ διὰ τοῦ πρωτοτύπου. Τύπος ἐκτελέσεως. Προεπίδοσις ἐπιταγῆς.
- § 28. Προθεσμία ἐκτελέσεως τασσομένη διὰ τῆς ἀποφάσεως. Μέγιστον αὐτῆς ὄριον. "Αφετηρία αὐτῆς.
- § 29. "Ελλειψις ἐνοχικοῦ δεσμοῦ μεταξὺ ἐχμισθωτοῦ καὶ ὑπομισθωτοῦ. Συμπαραλαβὴ τοῦ ὑπομισθωτοῦ ἐν τῇ κατὰ τοῦ μισθωτοῦ ἀγωγῇ. "Αγωγή κατὰ μόνου τοῦ ὑπομισθωτοῦ.
- § 30. "Η ἐκτέλεσις προβαίνει καὶ κατὰ τοῦ ὑπομισθωτοῦ. Χαρακτηρισμὸς αὐτοῦ ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ μισθωτοῦ. "Αδιάφορον πότε ἔλαβε χώραν ἡ ὑπομίθωσις.
- § 31. "Απαγορεύεται πᾶσα ἀναστολὴ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως.

§ 23. Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Προέδρου δὲν ὑπέκινται κατὰ κανόνα εἰς ἐνδίκον μέσον, οὔτε ἀνακοπῆς ἢ ἐφέσεως οὔτε ἀναιρέσεως, ἀφ' οὗ τελεσιδικία ἔνεκα τῆς προσωρινότητος αὐτῶν δὲν χωρεῖ. Μόνον ἀνακοπὴ τρίτου, ὡς διδάσκει ὁ Οἰκονομίδης ("Εγχειρ. § 213 σημ. 11), δύναται νὰ χωρήσῃ, ὅτε ἐπὶ τοῦ συγκεκριμένου θέματος ὁ ἐκ τῆς ἀποφάσεως βλαπτόμενος τρίτος ὀφείλει νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν αὐτὴν διαδικασίαν, ἥτις καὶ ἀρχικῶς παρὰ τῷ Προέδρῳ ἢ τῷ Εἰρηνοδίκῃ τηρεῖται, νὰ ὑποβάλλῃ τουτέστιν εἰς αὐτὸν δι' ἀναφορᾶς τὴν αἰτησίν του, ἐφ' ἧς ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ Εἰρηνοδίκης νὰ ὀρίσῃ τὸν τόπον καὶ χρόνον τῆς συζητήσεως, ἢ δὲ ἀναφορὰ μετὰ τῆς πράξεως θὰ κοινοποιηθῇ εἰς ἀμφοτέρους τοὺς κατὰ τὴν κυρίαν δίκην διαδίκους.

§ 24. Κατ' ἐξαιρέσιν ὁμως ὁ νόμος ΒΧΗ' ἐπέτρεψε τὰ ἔνδικα μέσα τῆς ἀνακοπῆς καὶ τῆς ἐφέσεως κατὰ μόνων τῶν ὀριστικῶν ἀποφάσεων τῶν ὑπὸ τοῦ Προέδρου ἢ Εἰρηνοδίκου ἐν τῇ διαδικασίᾳ τῆς τῆς ἐξώσεως ἐκδιδομένων. Ὅσον δὴποτε λοιπὸν καὶ ἂν εἶνε τὸ μηνιαῖον μίσθωμα (ἐννοεῖται πάντοτε ἀνώτερον τῶν 30 δραχμῶν) ἢ ἡ ἀξία τοῦ μισθίου κτήματος, ἢ ὀριστικὴ ἀπόφασις τοῦ Προέδρου ὑπόκειται εἰς ἔφεσιν ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου, ἐπίσης δὲ ὅσον δὴποτε καὶ ἂν εἶνε τὸ μηνιαῖον μίσθωμα (ἐννοεῖται πάντοτε μὴ ὑπερβαῖνον τὰς 30 δραχ.), ἢ ἡ ἀξία τοῦ μισθίου κτήματος, ἢ ὀριστικὴ ἀπόφασις τοῦ Εἰρηνοδίκου ὑπόκειται εἰς ἔφεσιν. Ἄλλ' εἰς ποῖον δικαστήριον; ὁ νόμος δὲν ὀρίζει, ἀλλὰ βεβαίως ἠννόησε τὸ Πρωτοδικεῖον, ἀφοῦ εἰς τοῦτο ἐκκαλοῦνται αἱ εἰς ἔφεσιν ὑποκείμεναι ἀποφάσεις τοῦ Εἰρηνοδικείου· ἐὰν δὲ ὁ Νομοθέτης ἤθελε νὰ ἐκκαλῶνται αἱ ἀποφάσεις τοῦ Εἰρηνοδίκου εἰς τὸ Ἐφετεῖον ἐκ μόνης τῆς σκέψεως ὅτι ἐνασκει οὗτος κατ' ἐξαιρέσιν δικαιοδοσίαν ἣτις κατὰ κανόνα ἀνήκει εἰς τὸν Πρόεδρον, βεβαίως ἤθελεν ἀπαγγεῖλει τοῦτο ῥητῶς.

§ 25. Εἰδικώτερον ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς λέγομεν, ὅτι καὶ αὕτη ἐπιτρέπεται κατὰ μόνης τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως, ἣτις ἀπορρίπτει εἴτε δέχεται τὴν περὶ ἐξώσεως αἴτησιν· ἐὰν ἐπομένως ὑποτεθῇ ἢ ἀπίθανος περίπτωσις ὅτι ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ Εἰρηνοδικὴς ἐρήμην τοῦ αἰτοῦντος ἢ τοῦ καθ' οὗ ἢ αἴτησις δικάζων διέταξεν ἀποδείξεις, ἢ ἀπόφασις αὐτοῦ καὶ τοι ἐρήμην δὲν ὑπόκειται εἰς ἀνακοπὴν. Ἡ ἀνακοπὴ ἐπιτρέπεται νὰ ἀσκηθῇ, (ἥτοι νὰ κοινοποιηθῇ) ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως. Τὸ πενθήμερον δέον νὰ ὑπολογισθῇ ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως εἰς τὸν

διάδικον αὐτόν (τὸν καταδικασθέντα) ἢ τὸν ἀντίκλητόν του.
Διάτ. 18 Σεπτεμβρίου 1836.

Καὶ ἂν μὲν ὁ καταδικασθεὶς κατοικῆ εἰς τὴν καθέδραν τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου, ἢ διώρισεν αὐτόθι ἀντίκλητον εἰς ὃν ἐκοινοποιήθη ἡ ἀπόφασις, παρέκτασις τῆς προθεσμίας λόγῳ ἀποστάσεως δὲν χωρεῖ· ἂν δὲ ὁ καταδικασθεὶς κατοικῆ εἰς ἄλλον τόπον, καὶ δὲν διώρισεν ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου ἀντίκλητον, τότε χωρεῖ ἐπέκτασις τῆς προθεσμίας λόγῳ ἀποστάσεως ἕνεκα τῆς διαφόρου κατοικίας τοῦ ἀνακόπτοντος καὶ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπή, ἐφαρμοζομένων τῶν ἄρθρ. 195 καὶ 196 τῆς Παλ. Δικονομίας, ὡς ἐτροποποιήθησαν διὰ τοῦ νόμου ΒΣΚΕ' τοῦ 1894 (ἄρθρ. 2 ἐδ. δ' νόμου ΒΧΗ'). Καὶ δὲν μνημονεύεται μὲν ὑπὸ τοῦ ΒΧΗ' νόμου καὶ τὸ περὶ ἀνακοπῆς Διάταγμα τῆς 18 Σεπτεμβρίου 1836 ὡς ἐφαρμοζόμενον ἐνταῦθα, ἀλλὰ πρόδηλος εἶνε ἡ ἀναλογία τοῦ θέματος. Ἡ ἀνακοπή δὲν ἔχει ἀνασταλτικὴν δύναμιν, ἐπομένως κατὰ μείζονα λόγον οὔτε ἡ προθεσμία τῆς ἀνακοπῆς, ἀλλ' ἡ ἐρήμην ἀπόφασις ἐκτελεῖται ἀμέσως. Ἡ ὑπόθεσις εἰσαχθήσεται κατ' ἀνακοπὴν ὡς καὶ ἀρχικῶς εἰσάγεται, ἥτοι ὁ Πρόεδρος ἢ Εἰρηνοδίκης θὰ ὀρίσῃ ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς, ἢ καὶ ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπή, ἐπισπεύδοντος, τὸν χρόνον καὶ τὸν τόπον τῆς συζήτησεως τῆς ἀνακοπῆς, ἡ δὲ πράξις αὕτη κοινοποιηθήσεται εἰς τὸν ἀντίδικον κατὰ τὰ ἀλλαχοῦ ἐκτεθέντα.

§ 26. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὸ ἔνδικον μέσον τῆς ἐφέσεως παρατηροῦμεν ὅτι καὶ αὕτη ἐπιτρέπεται μόνον κατὰ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου. Ὁ παλαιὸς νόμος δὲν ὠριζέ τι περὶ τούτου, καὶ ἕνεκα τούτου ἕθεωρεῖτο ἀμφίβολον τὸ ζήτημα, ἂν ἐπετρέπετο ἐφεσις

κατὰ τῶν προδικαστικῶν ἀποφάσεων τοῦ Προέδρου, ἢ δὲ Νομολογία ἐκ τῶν γενικῶν ἀρχῶν κρίνουσα ἐδέχεται ταύτην καὶ κατὰ τῶν εἰρημένων ἀποφάσεων. Ὁ νεώτερος νόμος ἔταμε τὴν ἀμφισβήτησιν, καὶ οὐ μόνον ἀπέκλεισε τὴν κατὰ τῆς προδικαστικῆς ἀποφάσεως ἔφεσιν, ἀλλὰ περιπλέον ὥρισεν, ὅτι ἂν ὁ διάδικος στρεψοδικῶν ἤθελε μετέλθῃ ἔφεσιν κατὰ τοιαύτης ἀποφάσεως, ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ Εἰρηνοδίκης ὀφείλει νὰ μὴ λάβῃ αὐτὴν ὑπ' ὄψιν, ἀλλὰ νὰ προβῇ μὸλον τοῦτο εἰς τὴν περαιτέρω τῆς ὑποθέσεως ἐκδίκασιν. Ἡ πρόνοια αὕτη τοῦ Νομοθέτου εἶνε λίαν συνετὴ καὶ σκόπιμος, διότι ὁ πρωτόδικος δικαστὴς δὲν κρίνει ἐνταῦθα τὸ παραδεκτὸν τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἐφέσεως, ὅπερ θὰ ἦτο ἄτοπον, ἀλλ' ἀπλῶς ἀποφαίνεται ὅτι τοιαύτη ἔφεσις δὲν ἀποτελεῖ πρόσκομμα διὰ τὴν περαιτέρω τῆς ὑποθέσεως ἐκδίκασιν. Οἴκοθεν δὲ ἐννοεῖται ὅτι καὶ αἱ διαταχθεῖσαι διὰ τῆς προδικαστικῆς ἀποφάσεως μαρτυρικαὶ δι' αὐτοψίας ἢ διὰ πραγματογνωμόνων ἀποδείξεις προβαίνουσιν ἐν τῇ διεξαγωγῇ αὐτῶν ἀκωλύτως, μὴ ἐμποδιζόμεναι ἐκ τῆς ἀσκηθείσης ἐφέσεως.

Ἡ κατὰ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως ἔφεσις δέον νὰ ἀσκηθῇ ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῆς εἰς τὸν ἠττηθέντα ἢ τὸν ἀντίκλητόν του. Ἐὰν ὑπάρχῃ διαφορὰ κατοικίας μεταξὺ ἐκκαλοῦντος καὶ ἐφесеτῆτος, ἢ προθεσμία αὕτη παρεκτείνεται κατὰ τὰ ἄρθρα 195 καὶ 196 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὡς ἐτροποποιήθησαν διὰ τοῦ νόμου ΒΣΚΕ' τοῦ 1894. Ἐὰν πρόκειται περὶ ἀποφάσεως ἐρήμην ἐκδοθείσης, ἢ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία δὲν συμπορεύεται μετὰ τῆς προθεσμίας τῆς ἀνακοπῆς, ὡς ἐπὶ τῶν ἐρήμην ἀποφάσεων τῶν δικαστηρίων, αἵτινες εἶνε προσωρινῶς ἐκτελεσταὶ κατὰ

τὸ ἄρθρ. 752 ἐδ. 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀλλὰ κατὰ ρητὴν διατάξιν τοῦ νόμου τρέχει κατ' ἰδίαν, ἥτοι ἄρχεται ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας· ἀπαράδεκτος κατὰ συνέπειαν λογισθῆσεται ἡ ἔφεσις ἀσκουμένη διαρκούσης τῆς πρὸς ἀνακοπὴν πενθημέρου ἢ ἐπηνυξημένης λόγῳ τῆς ἀποστάσεως προθεσμίας, διότι καὶ ἡ λόγῳ τῆς ἀποστάσεως παρέκτασις τῆς προθεσμίας τῆς ἀνακοπῆς δὲν εἶνε ἄλλο ἢ προσθήκη καὶ συνέχεια τῆς προθεσμίας ταύτης.

Ἡ ἐνάσκησις τῆς ἐφέσεως δὲν ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, πολλῶ δὲ ὀλιγώτερον ἢ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία. Ἡ ἔφεσις δικάζεται ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου ἢ τοῦ ὡς Ἐφετείου δικάζοντος Πρωτοδικείου ὡς προτετιμημένη ἐκ τοῦ νόμου ἀνευ πράξεως τοῦ Προέδρου, εἰς τὴν πρώτην συνεδρίασιν μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῆς. Διαδικασία ἐνώπιον τοῦ δευτεροβαθμίου δικαστηρίου τηρηθῆσεται ἡ συνοπτικὴ, ὡς ἀνευδοιάστως ἐξάγεται ἐκ τοῦ τελευταίου ἐδαφίου τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ νόμου ΒΧΗ καὶ ἐξ ἀναλογίας τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 644 ἐδ. 2 τῆς Πολ. Δικονομίας.

§ 27. Ὁ νόμος ΒΧΗ ἐν ἄρθρ. 2 ἐδ. 1 ὀρίζει, ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου ἐκτελεῖται κατὰ τὸ ἄρθρ. 639 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἂν ἐν τῇ ἀποφάσει δὲν ἐτάχθη ἄλλη προθεσμία, ἥτις οὐδέποτε πρέπει νὰ εἶνε μείζων τῶν τριάκοντα ἡμερῶν. Τὸ ἄρθρ. 639 τῆς Πολ. Δικονομίας δρίζει, ὅτι ἡ διαταγὴ τοῦ Προέδρου ἐκτελεῖται κατὰ κανόνα διὰ τοῦ ἀντιγράφου αὐτῆς, τοῦ πρωτοτύπου παρακατατιθεμένου ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ δικαστηρίου, καὶ ὅτι μόνον εἰς λίαν κατεπειγούσας περιπτώσεις δύναται ἐξαιρετικῶς νὰ γίνῃ ἡ ἐκτέλεσις διὰ τοῦ πρωτοτύπου, λαμβάνει οὕτω

πλήρη ἐφαρμογὴν καὶ εἰς τὴν περὶ ἐξώσεως ἀπόφασιν τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου. Τὸ πνεῦμα τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 639 καὶ ὁ συνδυασμὸς αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἄρθρ. 1008 ἐδ. 2 τῆς Πολ. Δικονομίας πείθουσιν ἀδιστακτικῶς, ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου (ἐν προκειμένῳ δὲ καὶ τοῦ Εἰρηνοδίκου) προβαίνει ἀμέσως, χωρὶς νὰ εἶνε ἀναγκαῖα ἡ τήρησις τῶν προθεσμιῶν τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἀναγραφομένων ἐν τῷ ἄρθρ. 866 καὶ περιπλέον, ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐκτελεῖται χωρὶς νὰ εἶνε ἀναγκαῖον νὰ περιαφῇ προηγουμένως τὸν τύπον τῆς ἐκτελέσεως κατὰ τὸ ἄρθρ. 857, οὔτε νὰ προεπιδοθῇ εἰς τὸν καταδικασθέντα ἀντίγραφον αὐτῆς μετ' ἐπιταγῆς πρὸς ἐκτέλεσιν, καὶ ἂν ἔτι οὗτος δὲν ἦτο παρὼν κατὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως καὶ δὲν ἔλαβε γνῶσιν αὐτῆς· ὅτι ταῦτα οὕτως ἔχουσι, καταφαίνεται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ Πολιτικὴ Δικονομία ἐν τῇ διαδικασίᾳ ἐνώπιον τοῦ Προέδρου εἰδικῶς προνοεῖ διὰ τοῦ ἄρθρ. 639 περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῆς διαταγῆς αὐτοῦ, ὥστε δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν αἱ γενικαὶ περὶ ἐκτελέσεως διατάξεις τῶν ἄρθρ. 854 καὶ ἐπομ. τῆς Πολ. Δικονομίας. Ἐν δὲ τῷ ἄρθρ. 857 ρητῶς ἀναφέρονται αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς ὁ Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν περιάπτει τὸν τύπον τῆς ἐκτελέσεως, ἥτοι εἰς τὰ ἐν τοῖς ἄρθρ. 118, 119 καὶ 124 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀναφερόμενα ἐγγράφα, ἐν ᾗ ἀφ' ἐτέρου ὁ Ὀργ. τῶν Δικαστηρίων ἐν ἄρθρ. 241—243 καθορίζει ἐπίσης τὰς περιπτώσεις καὶ τὸν τρόπον, καθ' ὃν κηρύσσονται ἐκτελεστὰ ὑπὸ τοῦ Προέδρου τὰ προσήκοντα εἰς ὠρισμένους δικαστικούς ὑπαλλήλους τέλη καὶ δικαιώματα. Ἐὰν ἐπομένως καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ Προέδρου δικάζοντος περὶ ἐξώσεως ἢ ἐν γένει κατὰ τὴν διαδικασίαν τῶν ἄρθρ. 634—637 τῆς Πολ. Δικονο-

μίας ἔδει νὰ κηρυχθῆ ἐκτελεστὴ ὑπ' αὐτοῦ διὰ τῆς περι-
φῆς τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως, ὁ νόμος δὲν ἤθελε παραλεί-
ψει νὰ ἀναφέρῃ τοῦτο ρητῶς.

Δὲν ἔπεται ἐν τούτοις, ὅτι δέον νὰ θεωρηθῆ παράνομος ἡ
περιαφὴ τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ
Προέδρου ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου, οὔτε ἡ πρὸ πάσης ἐκτελέσεως
ἐπίδοσις αὐτῆς εἰς τὸν ἠττηθέντα ἐν ἀντιγράφῳ, ἐξαγομένῳ
ἐκ κεκυρωμένου ἀπογράφου μετ' ἐπιταγῆς πρὸς ἐκτέλεσιν
τῆς ἀποφάσεως, ἀπ' ἐναντίας ἀσφαλέστερον καὶ σκοπιμώτε-
ρον εἶνε ταῦτα νὰ παραφυλάττωνται ὡς προασπίζοντα μᾶλλον
τὰ δικαιώματα τοῦ τε ἐκτελοῦντος καὶ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἐκτέλε-
σις. Ταῦτα δὲ καὶ ἡ πρακτικὴ τηρεῖ, ἀλλ' ἐκ τῆς παραλεί-
ψεως αὐτῶν, μὴ ὄντων ἐπιβεβλημένων, δὲν παράγεται ἀκυ-
ρότης. Διὰ τὴν περιαφὴν τοῦ τύπου, ἣν τηρεῖ ἡ πρακτικὴ,
ὀρθότερον εἶνε, ἀφ' οὗ ἡ ἀπόφασις εἶνε μόνου τοῦ Προέδρου
ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου, νὰ τηρῆται οὐχὶ ὁ τύπος τῆς ἀπὸ 16
'Απριλίου 1835 Ἐγκυκλίου τῆς Γραμματείας τῆς Δικαιο-
σύνης, ἀλλ' ὁ ἐν χρήσει ἐπὶ ἐγγράφων ὑπὸ τοῦ Προέδρου
μόνον ἐκτελεστῶν κηρυττομένων, ὅστις, καθ' ἃ ἐκ τοῦ συν-
δυασμοῦ τῶν ἄρθρ. 857 καὶ 119 τῆς Πολ. Δικονομίας
προκύπτει, συνίσταται εἰς μόνην τὴν λέξιν «ἐκτελεστὴ»
ὑπογραφομένην ὑπὸ τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου καὶ
τοῦ γραμματέως μετὰ σημειώσεως τοῦ τόπου καὶ τῆς χρο-
νολογίας καὶ συμπαραθέσεως τῆς ἐπισήμου σφραγίδος· καὶ
ἂν ὁμως περιαφθῆ ὁ κοινὸς τύπος τῆς ἐγκυκλίου ἦτοι τὸ
«ἐντέλλεται πρὸς πάντα μὲν κλητῆρα κλπ.», δὲν βλάπτει.

§ 28. Ἐρρήθη ὅτι κατ' ἀρχὴν ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφά-
σεως τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου προβαίνει ἀμέσως
κατὰ τὸ ἄρθρ. 639 τῆς Πολ. Δικονομίας, χωρὶς νὰ τηρηθῆ

προθεσμία τις ἐκ τῶν διὰ τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν ἐν ἄρθρ. 866 ὀριζομένων. Παρέχει ἐν τούτοις ὁ νόμος δικαίωμα εἰς τὸν Πρόεδρον ἢ τὸν Εἰρηνοδίκην νὰ τάξη ἐν αὐτῇ τῇ ἀποφάσει αὐτοῦ προθεσμίαν πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς, ἣτις ὁμως οὐδέποτε δύναται νὰ εἶνε μείζων τῶν τριάκοντα ἡμερῶν. Ἄλλ' ἐρωτᾶται ποία εἶνε ἡ ἀφετηρία, τὸ σημεῖον ἐνάρξεως τῆς προθεσμίας ταύτης τῆς χάριτος; Ὁ νόμος σιωπᾷ, ἀλλ' ἐκ τῶν γενικῶν ἀρχῶν κρίνοντες δέον νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁ Πρόεδρος ἐν τῷ κανονισμῷ τῆς προθεσμίας, ἣτις δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ εἰρημένον ὄριον, ὡς σημεῖον ἐνάρξεως αὐτῆς δέον νὰ ἔχη ὑπ' ὄψιν αὐτοῦ καὶ νὰ καθορίσῃ τὴν γνῶσιν τοῦ διαδίκου, εἰς ὃν ἡ προθεσμία παρέχεται. Ἄν μὲν οὗτος εἶνε αὐτοπροσώπως παρῶν, κατὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως, βεβαίως ὁ Πρόεδρος δὲν δύναται νὰ δώσῃ προθεσμίαν τοῦ ἀνωτάτου ὅρου, ἀρχομένην ἐξ ἄλλου σημείου, ἢ αὐτῆς τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεώς του (Ἐπιχειρ. ἐκ τοῦ ἄρθρ. 138 τῆς Πολ. Δικονομίας). Ἐὰν δὲ πρόκειται περὶ διαδίκου, μὴ αὐτοπροσώπως παρόντος κατὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως, ἡ προθεσμία τῶν τριάκοντα ἡμερῶν δύναται νὰ ὀρισθῇ ὡς ἀρξημένη ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως εἰς τὸν καταδικασθέντα. Δὲν ὑπερβαίνει δὲ οὕτω ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ Εἰρηνοδίκης τὸν μέγιστον ὅρον τῆς προθεσμίας, διότι αὕτη δὲν δύναται νὰ ἐννοηθῇ τρέχουσα κατὰ τοῦ ἀγνοοῦντος αὐτήν.

§ 29. Εἴπομεν ἄλλαχού ὅτι ἡ περὶ ἐξώσεως ἀγωγὴ εἶνε προσωπικῆς φύσεως, ἐπιδιώκουσα τὴν ἐκτέλεσιν ὠρισμένης ὑποχρεώσεως τοῦ μισθωτοῦ· ἐντεῦθεν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ παλαιοῦ ΥἸΖ' Νόμου ἦτο ἀναμφίβολον, ὅτι οὐδεμιᾶς ὑφισταμένης συμβατικῆς σχέσεως μεταξὺ τοῦ ἐμισθωτοῦ καὶ

τοῦ ὑπομισθωτοῦ, εἰς ὃν ὁ ἀρχικὸς μισθωτῆς ὑπεξέμισθωσε τὸ κτῆμα, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀσκηθῆ ἀγωγή περὶ ἐξώσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐκμισθωτοῦ κατὰ τοῦ ὑπομισθωτοῦ, εἰμὴ ἂν ἐκεῖνος δικαιούμενος νὰ ἐξώσῃ τὸν μισθωτὴν παρίστατο ὡς ἐνασκῶν τὰ δικαιώματα τούτου ἀπέναντι τοῦ ὑπομισθωτοῦ, διὰ λόγον ἐξώσεως προσήκοντα εἰς τὸν μισθωτὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 1025 τῆς Πολ. Δικονομίας. Ὁ νέος νόμος ἐν ἄρθρ. 2 ὀρίζων ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀπαγγελθείσης κατὰ τοῦ μισθωτοῦ ἀποφάσεως προβαίνει καὶ κατὰ τοῦ ὑπομισθωτοῦ, θεωρεῖ τοῦτον οἷον ἀντιπρόσωπον τοῦ μισθωτοῦ, δὲν ἀναιρεῖ ὁμῶς οὔτε δύναται νὰ ἀναιρέσῃ τὴν ἀρχήν, ὅτι δεσμὸς συμβάσεως μεταξὺ τοῦ ἐκμισθωτοῦ καὶ τοῦ ὑπομισθωτοῦ δὲν ὑφίσταται. Ἐντεῦθεν ἐπίεται ὅτι ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ νέου νόμου περιττὸν μὲν πάντως εἶνε ὁ ἐκμισθωτῆς ἐν τῇ περὶ ἐξώσεως ἀγωγῇ νὰ συμπαραλάβῃ μετὰ τοῦ μισθωτοῦ καὶ τὸν ὑπομισθωτὴν, ἀφ' οὗ ἡ κατὰ τοῦ μισθωτοῦ ἀπόφασις ἐκτελεῖται καὶ κατὰ τοῦ τελευταίου· ἀπαραδέκτως ὁμῶς ἤθελεν ἐναγάγει ὁ ἐκμισθωτῆς μόνον τὸν ὑπομισθωτὴν, βασίμως δυνάμενον νὰ ἀντιτάξῃ τὴν ἔλλειψιν δεσμοῦ συμβάσεως, τὴν ὁποίαν δὲν δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ ὁ κατὰ τὸν νέον νόμον χαρακτηρισμὸς τοῦ ὑπομισθωτοῦ ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ μισθωτοῦ, διότι δὲν πρόκειται περὶ πραγματικῆς ἀγωγῆς, ἵνα ἐναχθῆ ὁ ἐν ὀνόματι ἄλλου κατέχων κατὰ τὸ ἄρθρ. 69 καὶ 608 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἄνευ δὲ εἰδικῆς ἐντολῆς παρεχούσης τὸ δικαίωμα τοῦ παρίστασθαι ἐπὶ δικαστηρίου ἀντὶ τοῦ ἐκπροσωπούμενου, δὲν δύναται νὰ ἐναχθῆ ὁ ἀντιπρόσωπος διὰ τὸν ἐντολέα.

§ 30. Εἴρηται, ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 τοῦ νόμου ΒΧΗ' ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀπαγγελθείσης κατὰ τοῦ μισθωτοῦ ἀποφάσεως

προβαίνει καὶ κατὰ τῶν ὑπομισθωτῶν, καὶ κατὰ παντός ἔλκοντας τὰ δικαιώματα αὐτοῦ ἐκ τοῦ μισθωτοῦ ἢ διατελοῦντος ἐν τῷ κτήματι ἐξ ὀνόματος αὐτοῦ· ὅσον ἀφορᾷ τὸ τελευταῖον τοῦτο, ὁ νόμος δὲν ὀρίζει τι νέον, διότι ὁ ἐν τῷ κτήματι ἐξ ὀνόματος τοῦ μισθωτοῦ διατελῶν δὲν εἶνε ἢ ἀπλοῦν ὄργανον τοῦ μισθωτοῦ, ὡς οἱ ἐπιστάται, οἱ ὑπηρεταί, τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, ἐκ μέρους τῶν ὁμοίων οὐδεμία ἐπίκλησις ἰδίου δικαιώματος εἴτε προσωπικοῦ εἴτε πραγματικοῦ δύναται νὰ ὑπάρξῃ· οὗτοι ἀποτελοῦσιν ἐν πρόσωπον μετὰ τοῦ μισθωτοῦ. Ἄλλ' ἡ ἐπέκτασις τῆς ἐκτελέσεως κατὰ τοῦ ὑπομισθωτοῦ καὶ κατὰ παντός ἔλκοντας τὰ δικαιώματα αὐτοῦ ἐκ τοῦ μισθωτοῦ, εἰς ὃν λ. γ. ὁ μισθωτὴς παρεχώρησε παρακλητικῶς τὴν χρῆσιν τοῦ κτήματος, ἢ εἰς ὃν δολίως φερόμενος ἐπώλησε τὸ κτῆμα, καὶ τοὶ πληροῦσα ἐπέγουςαν κοινωνικὴν ἀνάγκην, καὶ προστατεύοντα τὸ δικαίωμα τῶν ἐκμισθωτῶν ἀκινήτων κτημάτων πρὸς ἀνάληψιν αὐτῶν, ὅπερ οὐχὶ σπανίως διεκυβέετο δι' εἰκονικῶν μεταμισθώσεων, ἀπομακρύνεται ὁμως τῆς γενικῆς ἀρχῆς τοῦ δικαίου, καθ' ἣν ἐπὶ προσωπικῶν ἀγωγῶν εἰδικὴ διαδοχὴ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης εἶνε ἀνέφικτος, καὶ τὸ δεδικασμένον κατὰ τοῦ ἐναγομένου οὐδεμίαν ἔχει ἰσχὺν ἀπέναντι ἐκείνων, εἰς οὓς μετὰ τὴν δίκην ἢ διαρκούσης τῆς δίκης μετεβίβασεν οὗτος τὸ ἀποτελοῦν τὸ ἀντικείμενον τῆς παροχῆς πράγμα. Ὁ ὑπομισθωτὴς καὶ πᾶς ἄλλος ἐκ τοῦ μισθωτοῦ ἔλκων δικαιώματα εἰς οὐδένα ἐνοχικὸν δεσμὸν εὐρίσκεται ὡς εἴρηται μετὰ τοῦ ἀρχικοῦ ἐκμισθωτοῦ, ἀλλ' οὔτε ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ μισθωτοῦ δύναται νὰ θεωρηθῇ, διότι δὲν εἶνε ἀπλοῦν ὄργανον αὐτοῦ, ἀλλὰ διὰ τῆς μετ' αὐτοῦ συμβάσεως ἀπέκτησεν ἴδια δικαιώματα. Ἐπιθυμητὸν βεβαίως εἶνε ὁ νόμος νὰ προλαμ-

βάνη και νὰ κτυπᾷ τὴν στρεψοδικίαν, ἀλλὰ καὶ δὲν πρέπει εἰς τὴν πρόθεσιν ταύτην τοῦ Νομοθέτου νὰ θυσιάζωνται γενικώτεροι ἀρχαί, διότι οὕτως ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ νομοθεσία μας θὰ ἀποβῆ χάος. Τὸ ἄρθρ. 2 τοῦ νόμου ΒΧΗ' ἐξομοιώνει τὸν ὑπομισθωτὴν καὶ πάντα ἐκ τοῦ μισθωτοῦ ἔλκοντα τὰ δικαιώματά του πρὸς τοὺς ἀπλοῦς ὑπηρέτας, ἢ τὰ ὄργανα τοῦ μισθωτοῦ, οὕτως ὥστε ἡ ἐκτέλεσις κατὰ τοῦ ὑπομισθωτοῦ κλπ. προβαίνει δυνάμει τῆς ἀπαγγελθείσης κατὰ τοῦ μισθωτοῦ ἀποφάσεως, χωρὶς νὰ σκοπῆται τὸ παράπαν ἂν ἡ ὑπομίσθωσις ἢ ἄλλου τινὸς δικαιώματος μεταβίβασις ἔλαβε χώραν μετὰ τὴν ἔγερσιν τῆς κατὰ τοῦ μισθωτοῦ περὶ ἐξώσεως δίκης ἢ πρὸ αὐτῆς.

§ 31. Οἱ Πρόεδροι τῶν Πρωτοδικῶν, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ παλαιοῦ νόμου, εὐκόλως παρεῖχον ἀναστολὰς τῆς ἐκτελέσεως ἢ καὶ ἀνασταλτικὰς προθεσμίας τῆς περὶ ἐξώσεως ἀποφάσεως, ἐνίοτε δὲ δὲν περιωρίζοντο εἰς μίαν ἀναστολήν, ἀλλ' ἐχορήγουν ἐπανειλημμένας τοιαύτας, ὑπέικοντες εἰς αἰσθητά ἐπιεικεῖας, τὰ ὅποια ὁμως ἀπέβαινον ὀλέθρια διὰ τὴν ἀκίνητον ἰδιοκτησίαν. Τὸ ἄτοπον τοῦτο προλαμβάνει τὸ ἄρθρον 2 τοῦ νέου νόμου, ἀπαγορευθὲν ρητῶς πᾶσαν ἀναστολήν τῆς ἐκτελέσεως τῶν κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς ἐξώσεως ἐκδιδομένων ἀποφάσεων, οὕτω δὲ ἀποκλείεται τὸ δικαίωμα τοῦτο τῶν τε Προέδρων Πρωτοδικῶν καὶ τῶν δικαστηρίων καὶ ἡ περὶ ἐξώσεως ἀπόφασις δὲν δύναται νὰ ἀποβάλλῃ τὴν ἰσχύν της εἰμὴ μόνον καθ' ὃν τρόπον ὀρίζει τὸ ἄρθρ. 3 τοῦ Νόμου, ἤτοι δι' ὀριστικῆς καὶ τελεσιδίκου ἀποφάσεως, ἐκδιδομένης ἐπὶ τῆς κυρίας δίκης κατὰ τοῦ ἐπιτυχόντος τὸ προσωρινὸν μέτρον τῆς ἐξώσεως.

ΥΠΟΔΕΙΓΜΑΤΑ

Ἄγωγὴ ἢ αἰτήσεις

(ἐπὶ τῶν τριῶν περιπτώσεων τοῦ ἀρθρ. 1 τοῦ Νόμου ΒΧΗ')

Α. Β.

κατὰ

Γ. Δ.

Ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῶν ἐν Πρωτοδικῶν (ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου).

Δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. μισθωτικοῦ συμβολαίου συνταχθέντος ἐνώπιον τοῦ ἐν Συμβολαιογράφου (ἢ δυνάμει τοῦ ἀπὸ . . . ἐ. ἔ. μισθωτηρίου ἰδιωτικοῦ συμβολαίου συνταχθέντος εἰς διπλοῦν, καθ' ὃ περιέχοντος ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν (ἢ δυνάμει προφορικῆς συμφωνίας καταρτισθείσης τὴν . . . ἐνταῦθα) ἐξεμίσθωσα πρὸς τὸν ἐναγόμενον τὴν ἐνταῦθα οἰκίαν μου (ἢ ἐργαστήριόν μου) κειμένην εἰς τὴν ὁδὸν . . . (περιγραφή σύντομος τῆς θέσεως τοῦ μισθίου κτήματος) δι' ἐν ἔτος ἀρχόμενον ἀπὸ καὶ λήγον . . . ἀντὶ συμπεφωνημένου μισθώματος ὄν 50 κατὰ μῆνα, πληρωτέου τὴν πρώτην ἐκάστου μηνός, ἀλλ' ὁ ἐναγόμενος ἐκ τῶν δεδουλευμένων μηνιαίων ἐνοικίων μοὶ καθυστεροῖ τὸ καταστὰν ληξιπρόθεσμον τὴν . . . καίτοι δὲ πολλάκις ζητηθεὶς ὅπως πληρώσῃ τὸ καταστὰν ληξιπρόθεσμον ἐνοίκιον, ἐν τούτοις δυστροπεῖ εἰς τὴν πληρωμὴν αὐτοῦ, καὶ δικαιοῦμαι κατὰ νόμον νὰ ζητήσω τὴν ἐκ τοῦ μισθίου κτήματος ἔξωσίν του, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ΒΧΗ' (ἢ δυνάμει τοῦ κτλ. ἐξεμίσθωσα πρὸς τὸν ἐναγόμενον τὴν ἐνταῦθα οἰκίαν μου κειμένην κτλ. δι' ἐν ἔτος ἀρχόμενον

ἀπὸ . . . καὶ λήγον τὴν . . . ἀντὶ συμπεφωνημένου μισθώματος
 ὁρ. 60 κατὰ μῆνα.

Ἐπειδὴ τὴν . . . ἔληξεν ὁ συμπεφωνημένος χρόνος τῆς διαρκείας τῆς μισθώσεως, τὴν ὁποίαν μὴ ἐπιθυμῶν νὰ παρατείνω, εἰδοποίησα ἐγκαίρως τὸν ἐναγόμενον διὰ τῆς ἀπὸ . . . ἐξωδίκου εἰδοποίησώς μου, ἐπιδοθείσης αὐτῷ διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος, ὅπως ἐκκενώσῃ κατὰ τὴν λήξιν τὸ μίσθιον κτῆμα, τοῦθ' ὅπερ ὅμως καὶ τοὶ ληξάσης τῆς μισθώσεως τὴν . . . δὲν ἔπραξε μέχρι σήμερον. καὶ δεόν νὰ θεωρηθῇ ὅτι δυστροπεῖ εἰς τὴν ρηθεῖσαν ἐκκένωσιν, ἐφ' ᾧ καὶ παρέχεται μοι ὑπὸ τοῦ νόμου τὸ δικαίωμα, ὅπως ζητήσω τὴν ἔξωσίν του· (ἢ δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. . . . συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου . . . ἢ τοῦ ἀπὸ . . . ἰδιωτικοῦ συμβολαίου μισθώσεως) ἐξεμίσθωσα πρὸς τὸν ἐναγόμενον διὰ δύο συναπτὰ ἔτη τὴν εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ χωρίου . . . κειμένην ἰδιόκτητον σταφύλιον μου, ἐκτάσεως . . . συνορευομένην γύρωθεν . . . ὑπὸ τοὺς ἐν τῷ συμβολαίῳ τούτῳ ἀναφερομένους ὄρους καὶ συμφωνίας, μεταξύ τῶν ὁποίων περιελήφθη καὶ ὁ ρητὸς ὄρος, καθ' ὃν ὁ μισθωτὴς ἐναγόμενος ἐτύγχανεν ὑπόχρεως νὰ προβαίῃ εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ κτήματος τούτου, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς καλλιέργειας τοῦ εἶδους τούτου, πρὸς δὲ ἀνέλαβε διὰ τῆς συμβάσεως ταύτης τῆς, ὡς εἴρηται, ἐγγράφως καταρτισθείσης, καὶ τὴν ὑποχρέωσιν ὅπως ἀνανεώσῃ τὰ γεγηρακῶτα κλήματα, πρὸς ἀμφοτέρους ὅμως τοὺς ὄρους τούτους οὐδαμῶς συνεμορφώθη ὁ ἐναγόμενος, διότι, καὶ τοὶ παρῆλθεν ὁ χρόνος τῆς καλλιέργειας, οὔτε ταύτην κατὰ τὰ κεκανονισμένα ἐνήργησεν, ἀλλ' ἰδίᾳ παρέλειψεν ὅπως ἀνανεώσῃ 50 κλήματα γεγηρακῶτα, τῶν ὁποίων ἡ τοιαύτη κατάστασις εὐχερῶς καὶ διὰ πραγματογνωμόνων καὶ δι' αὐτοψίας δύναται νὰ ἐξελεγχθῇ, κατάκεινται δὲ ἤδη ἀπεζηραμμένα τελείως.

Ἐπειδὴ μεταξύ τῶν ὄρων τῆς συμβάσεως τῆς μισθώσεως περιελήφθη καὶ ἐκεῖνος, καθ' ὃν ἐν ᾗ περιπτώσει ὁ ἐναγόμενος μισθωτὴς ἤθελε παραβιάσει τὸν ἕτερον ἢ καὶ ἀμφοτέρους τοὺς ἐν τῇ ἀνωτέρω σκέψει ἐκτεθειμένους ὄρους, συνεφωνήθη μεταξύ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ ὅπως ἐπέρχεται ἢ κατὰ τὴν ὀριζομένην ὑπὸ τοῦ νόμου ΒΧΗ' διαδικασίαν ἐξώσις.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα ἕνεκα τῆς ἀθετήσεως ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἀμφοτέρων τῶν εἰρημένων ὄρων, καὶ λόγῳ τῆς ρητῆς ἐγγράφου συμφωνίας, ὅπως ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐπέρχεται ἡ ἕξωσις, δικαιοῦμαι νὰ ζητήσω ταύτην κατὰ τοῦ ἐναγομένου μισθωτοῦ (ἢ δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. . . . συμβολαίου ἐξεμίσθωσα εἰς τὸν ἐναγόμενον τὴν ἐν τῇ ὁδῷ . . . κειμένην οἰκίαν μου, συγκειμένην ἐκ πέντε δωματίων κλπ., δι' ἐν ἔτος ἀρχόμενον . . . καὶ λήγον . . . μεταξὺ δὲ τῶν ὄρων τῆς ἐγγράφως καταρτισθείσης μισθώσεως ταύτης περιελήφθη καὶ ὁ ὄρος, καθ' ὃν ἐν ἡ περιπτώσει ἤθελεν ὑποστῆ φθορὰν ἐξ οὐχὶ συνήθους χρήσεως ἢ ἐν λόγῳ οἰκία, πᾶσαν τὴν ἐντεῦθεν προερχομένην ζημίαν ὑπεχρεώθη νὰ ἐπανορθώσῃ ὁ ἐναγόμενος μισθωτῆς δι' ἰδίων ἐξόδων.

Ἐπειδὴ ἐσχάτως ὡς ἐκ τῆς κακῆς χρήσεως, ἣν ἔκαμεν ὁ ἐναγόμενος τοῦ μισθίου κτήματος καταστρέψας δύο θύρας τῶν ἐσωτερικῶν δωματίων τῆς οἰκίας καὶ μέρος τοῦ πατώματος καὶ τοῦ παρὰ τὴν κλίμακα κιγκλιδώματος τοῦ χρησιμεύοντος εἰς προφύλαξιν ἀπὸ ἐνδεχομένων ἐκ τῆς κλίμακος πτώσεων, ἐπῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν βλάβη, ἡ δὲ βλάβη αὕτη, ἣτις οὐδαμῶς δύναται νὰ ὑπαχθῆ εἰς τὴν ἐκ συνήθους χρήσεως φθορὰν, χρεώνει ἐπανορθώσεως δαπαναῖς τοῦ ἐναγομένου.

Ἐπειδὴ ὡς κύρωσις τῆς ἀθετήσεως ταύτης, τοῦ νὰ τηρῆ δηλονότι τὸ μίσθιον εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν εἰς ἣν τὸ παρέλαβε, περιελήφθη ρητῶς καὶ ἐγγράφως μεταξὺ τῶν ὄρων τῆς συμβάσεως καὶ ἡ εὐχέρεια τοῦ νὰ ἐπέρχεται ἢ κατὰ τὴν διαδικασίαν ΒΧΗ' ἕξωσις, ἀνεξαρτήτως πάσης ἀποζημιώσεως, περὶ ἧς ἐπιφυλάσσομαι.

Διὰ ταῦτα καὶ ὅσα ἐν δέοντι.

Καλῶν τὸν ἐναγόμενον ἐμπροθέσμῳ πρὸς συζήτησιν,

Ἐξαιτοῦμαι

Νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ παροῦσα.

Νὰ ὑποχρεωθῆ ὁ ἐναγόμενος ὅπως καὶ διὰ προσωπικῆς του κρατήσεως καταλίπη εἰς ἐμὲ τὴν κατοχὴν τοῦ μισθίου κτήματος.

Νὰ διαταχθῆ ἡ ἕξωσις αὐτοῦ καὶ παντὸς ἔλκοντος τὰ δικαιώματα αὐτοῦ ἐξ αὐτοῦ ἢ διατελοῦντος ἐν τῷ μισθίῳ κτήματι ἐξ ὀνόματος τοῦ ἐναγομένου ἐξ αὐτοῦ καὶ ἢ ἐν αὐτῷ ἐγκατάστασις μου.

Νὰ κηρυχθῆ προσωρινῶς ἐκτελεστή ἡ ἐκδοθησομένη ἀπόφασις· καὶ
Νὰ καταδικασθῆ ὁ ἐναγόμενος εἰς τὰ ἔξοδα καὶ τέλη.

Ὁ ἀρμόδιος κλητῆρ ἐπιδότω νομίμως τὴν παροῦσαν μετὰ τῆς
ἀπὸ πράξεως τοῦ κ. Προέδρου (ἢ Εἰρηνοδίκου) ὀριζούσης τόπον
καὶ χρόνον πρὸς συζήτησιν.

Ἐν τῇ 189

Ὁ Ἐνάγων

.

Διάταξις Προέδρου (ἢ Εἰρηνοδίκου) περὶ προσδιορισμοῦ τόπου καὶ χρόνου.

Ὁ Πρόεδρος τῶν ἐν Πρωτοδικῶν (ἢ ὁ Εἰρηνοδίκης).

Λαθόντες ὑπ' ὄψιν τὴν προκειμένην αἴτησιν καὶ τὸ ἄρθ. 1 ἐδ. 2
τοῦ ΒΧΗ νόμου, ὀρίζομεν τόπον πρὸς συζήτησιν τῆς ἀναφορᾶς τὸ
δικαστικὸν τοῦ δικαστηρίου τούτου κατάστημα (ἢ τὸ εἰρηνοδικειακὸν
κατάστημα) καὶ χρόνον πρὸς συζήτησιν τὴν προσεχῆ Τρίτην, ἥτοι
τὴν . . . 189 . καὶ ὥραν π. μ. μετὰ προηγουμένην κατὰ
νόμον πρὸ δύο ἡμερῶν (ἢ πρὸ τριῶν ἡμερῶν) κοινοποιήσιν τῆς τε
ἀναφορᾶς καὶ τῆς παρούσης πράξεως.

Ἐν τῇ 189

Ὁ Πρόεδρος (ἢ ὁ Εἰρηνοδίκης)

.

Ἄρμοδιότης. Καθυστέρησις μισθώματος. Ἄνταπαίτησις.

Ἄριθ.

Ὁ Πρόεδρος τῶν ἐν Πρωτοδικῶν (ἢ ὁ Εἰρηνοδίκης . . .)
παρόντος καὶ τοῦ Γραμματέως

Λαθόντες ὑπ' ὄψιν τὴν ἀπὸ αἴτησιν τοῦ Α. Β., δι' ἧς
ἐξαιτεῖται ὅπως διαταχθῆ ἐκ τοῦ μισθοῦ κτήματος, ὅπερ εἰς τὸν

ἐναγόμενον ἐξεμίσθωσεν, ἢ ἔξωσις αὐτοῦ λόγῳ καθυστερήσεως τοῦ μισθώματος καὶ τὴν ἀπὸ . . . πράξιν ἡμῶν, δι' ἧς ὠρίσαμεν τὴν σήμερον πρὸς συζήτησιν τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως, καὶ τόπον τὸ δικαστικὸν (ἢ εἰρηνοδικειακὸν) κατάστημα, πρὸς δὲ λαβόντες ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ ἐναγόμενος Γ. κλητευθεὶς ἐνεφανίσθη κατὰ τὴν σήμερον προσδιορισθεῖσαν συζήτησιν αὐτοπροσώπως (ἢ διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Α), παρέστη δὲ καὶ ὁ αἰτῶν αὐτοπροσώπως (ἢ διὰ τοῦ πληρεξουσίου του δικηγόρου Β).

Ἀκούσαντες τῶν μερῶν ἀναπτυξάντων τοῦ μὲν ἐνάγοντος τοὺς λόγους τῆς αἰτήσεως αὐτοῦ, τοῦ δὲ ἐναγομένου προτείναντος διαφοροὺς ἐνστάσεις.

Διεξελθόντες τὴν δικογραφίαν

Σκεφθέντες κατὰ τὸν νόμον

Ἐπειδὴ ὁ ἐναγόμενος ἐπικαλεῖται ἐνστάσιν ἀναρμοδιότητος ἡμῶν βασιζόμενος ἐπὶ τοῦ ὅρου τοῦ περιεχομένου εἰς τὸ μισθωτήριον συμβόλαιον, καθ' ὃν προσδιωρίσθη ὅπως τὸ συμπεφωνημένον μισθωμα πληρώνεται εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστης τριμηναίας ἐκ δρ. 60 (ἢ εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστης ἐξαμηνιαίας ἐκ δρ. 120 ἢ εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστου ἔτους ἐκ δρ. 350), τὸ ποσὸν τῶν ὁποίων ἐπικαλεῖται ὁ ἐναγόμενος ὑπερβαῖνον τὴν ἀρμοδιότητα ἡμῶν, ἢ ἐνστάσις ὁμῶς αὕτη τυγχάνει ἀπορριπτέα, διότι ἡ εἰρηνοδικειακὴ ἀρμοδιότης καθωρίσθη οὐχὶ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κατὰ τριμηνίαν συμπεφωνημένου μισθώματος, εἰς τρόπον ὥστε τὸ ποσὸν αὐτῆς νὰ ρυθμίζῃ τὴν ἀρμοδιότητα, ἀλλ' ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κατὰ μῆνα συμπεφωνημένου· ἐν ἧ δὲ περιπτώσει ἡ συμφωνία ἐγένετο ὅπως πληρώνεται κατὰ τριμηνίαν τὸ μισθωμα, ἐπιβάλλεται ἡ διαίρεσις τοῦ κατὰ τριμηνίαν συμπεφωνημένου μισθώματος εἰς ἀνάλογον πρὸς τὰ μηνιαῖα διαστήματα ποσόν, ὅπερ οὕτω ἐν προκειμένῳ ἐξευρίσκειται ἔλασσον τῶν δρ. 30 κατὰ μῆνα, τοσοῦτ' μᾶλλον καθόσον ὁ προσδιορισμὸς τοῦ μισθώματος, ὅπως πληρώνεται κατὰ τριμηνίαν γενόμενος πρὸς εὐκολίαν τοῦ ἐμισθωτοῦ ἢ καὶ τοῦ μισθωτοῦ δὲν δύναται νὰ μεταβάλλῃ τὸν περὶ ἀρμοδιότητος κανόνα, ὅστις κύριον στήριγμα ἔχει τὸ μηνιαῖον διάστημα, καθ' ὃ τὸ μισθωμα δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνη τὰς δρ. 30.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ κρίσιν αἰτήσις βάσιν ἔχει τὴν ἔξωσιν τοῦ ἐναγομένου λόγῳ καθυστερήσεως τοῦ ἐνοικίου, ὅπερ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ προσαγομένου μισθωτικοῦ συμβολαίου κατέστη ἀπαιτητὸν τὴν . . . ε.ε.

Ἐπειδὴ ὁ ἐναγόμενος δὲν ἀμφισβητεῖ ὠρισμένως τὴν ἐκ τοῦ μισθώματος ὀφειλὴν αὐτοῦ, τῆς ὁποίας ἡ καθυστέρησις προκύπτει ἐκ τῆς παρελεύσεως τοῦ χρόνου, ἐγείρει ὁμως ἀξίωσιν περὶ ἀνταπαιτήσεων αὐτοῦ, δι' ὧν στηριζομένων εἰς ἀξίωσιν καταβολῆς δαπανῶν ἐκ δρ. . . . λόγῳ ἐνεργηθείσης ὑπ' αὐτοῦ ἐπισκευῆς βλαβέντων μερῶν τῆς οἰκίας ἐξαιτεῖται ὅπως συμψηφίσῃ τὴν ἐν λόγῳ δαπάνην πρὸς τὴν ἐκ τοῦ μισθώματος ἀπαιτήσιν.

Ἐπειδὴ ὁ ἐναγόμενος οὐδόλως πιθανολογεῖ τὴν δαπάνην ταύτην, ἣτις μάλιστα, ἐνῶ ἔλαβε χώραν, ὡς ἀξιοῖ, πρὸ πέντε μηνῶν, οὐδόλως συνεψήφισε ταύτην πρὸς τὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀξιομένης δαπάνης τρέξαντα ἐνοίκια, οὐδὲ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην προκύπτει ὅτι ἤγειρε τὰς λόγῳ δαπανῶν ἀξιώσεις αὐτοῦ, ἐντεῦθεν δὲ οὐδεμίαν πιθανολόγησιν προκύπτει περὶ τῆς δαπάνης, ἢ περὶ τῆς ὁποίας ἀπαιτήσεις τυγχάνει οὕτως ἀνεκκαθάρσιος, στερουμένη οὕτως ἐνὸς τῶν οὐσιωδῶν ὄρων τῆς συμψηφιστέας ἀνταπαιτήσεως, καὶ ἐπομένως μὴ δυναμένη νὰ παρακαλύσῃ τὰς ἐκ τῆς καθυστερήσεως τοῦ εἰρημένου μισθώματος συνεπείας, αἵτινες δεόν νὰ διαταχθῶσι διὰ τῆς παρούσης δεκτῆς καθισταμένης τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

Διὰ ταῦτα·

Ἀπορρίπτοντες τὰ κατὰ τὸ σκεπτικὸν ὡς ἀπορριπτέα κρίθεντα· καὶ

Δεχόμενοι τὴν ὑπὸ κρίσιν αἰτήσιν·

Διατάσσομεν τὴν ἐκ τοῦ μισθίου κτήματος ἔξωσιν τοῦ ἐναγομένου αὐτοῦ, καὶ παντὸς ἔλκοντος τὰ δικαιώματα αὐτοῦ ἐξ αὐτοῦ, ἢ διατελοῦντος ἐν τῷ μισθῷ κτήματι ἐξ ὀνόματος τοῦ ἐναγομένου μετὰ παρέλευσιν δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης.

Ἀπαγγέλλομεν κατ' αὐτοῦ προσωπικὴν κράτησιν ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως.

Κηρύσσομεν τὴν παροῦσαν προσωρινῶς ἐκτελεστὴν· καὶ
Καταδικάζομεν τὸν ἐναγόμενον εἰς τὰ ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης
μετριαζόμενα εἰς δρ. . . . καὶ τὰ τέλη.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν τῇ

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

.

.

Ἐδημοσιεύθη δὲ τὴν

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

.

.

Καθυστέρησις μισθώματος. Ἀνταπαιτήσεις.

Ἐπειδὴ ὁ ἐναγόμενος δὲν ἀμφισβητεῖ μὲν τὴν πρὸς πληρωμὴν
τοῦ μισθώματος ὑποχρέωσιν αὐτοῦ, προκύπτει δὲ καὶ ἐκ τῆς παρε-
λεύσεως τοῦ χρόνου ἢ λήξης τοῦ χρονικοῦ διαστήματος, καθ' ὃ ἐπὶ
τῇ βάσει τοῦ ἀπὸ προσαγομένου συμβολαίου ἦτο ἀπαιτητὸν
τὸ μίσθωμα, διατείνεται ὁμοίως ὅτι κατὰ τοῦ ἐνάγοντος ἀπέκτησε
συμφηφιστέαν ἀνταπαιτήσιν ἐκ δρ. . . . ἴσης ποσότητος πρὸς τὴν
ἐκ τοῦ μισθώματος ἀπαιτήσιν τοῦ ἐνάγοντος.

Ἐπειδὴ τὸ βάσιμον τῆς ἀνταπαιτήσεως τοῦ ἐναγομένου πιθανο-
λογεῖται κατὰ τὴν κρίσιν ἡμῶν (ἢ ἀποδεικνύεται), καθ' ὅσον ὁ ἐνα-
γόμενος προσάγει τὸ ὑπ' ἀριθ. . . . συμβόλιον (ἢ τὴν ἀπὸ
. . . . ἰδιόχειρον ἀπόδειξιν), ἐκ τοῦ ὁποίου ἐμφαίνεται, ὅτι συμβλη-
θεὶς μετὰ τοῦ ἐργολάβου οἰκοδομῶν Α. ἐν σχέσει πρὸς ἐπενεχθεί-
σας ἐπισκευὰς ἐπὶ τοῦ μισθίου κτήματος, τὸ βάρος τῶν ὁποίων ἐπέ-
κειτο κατὰ νόμον εἰς τὸν ἐνάγοντα, ἐπλήρωσε πρὸς τὸν ἐργολάβον
τοῦτον ποσότητα, ἣτις ὑπερβαίνει τὰ ὡς καθυστερούμενα ὑπὸ τοῦ
ἐνάγοντος ἀξιούμενα ἐνοίκια τῶν καθυστερουμένων μηνῶν.

Ἐπειδὴ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ὁ ἐνάγων ἀποκρούει ὡς εἰκονικὸν
τὸ κατὰ τὴν ἀνωτέρω σχέψιν προσαγόμενον συμβόλιον ὑπὸ τοῦ ἐνα-
γομένου (ἢ τὴν προσαγομένην ἰδιωτικὴν ἀπόδειξιν), ἢ ἀντένστασις

ὅμως αὕτη τῆς εἰκονικότητος οὐδαμῶς πιθανολογεῖται, καθόσον ὁ ἐναγόμενος οὐδ' ὀρίζει περιπλέον τὴν αἰτίαν, ἔνεκα τῆς ὁποίας τὸ ῥηθὲν συμβόλαιον ἠδύνατο νὰ συνταχθῇ εἰκονικῶς μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐργολάβου οἰκοδομῶν, καὶ ἐπομένως λόγῳ τῆς ἄοριστίας ἀπορριπτεῖαν κρίναμεν τὴν εἰρημμένην ἀντένστασιν, τοσοῦτω μᾶλλον καθ' ὅσον προκειμένου περὶ διαδικασίας τῆς ἐξώσεως οὐδαμῶς ὑποχρεοῦται ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ Εἰρηνοδίκης νὰ ἀκολουθήσῃ τοὺς περὶ τὴν ἀπόδειξιν δικονομικοὺς κανόνας ἐπακριβῶς, ἄτε δυνάμενος καὶ ἐκ τῶν ἐνόνητων νὰ μορφώσῃ γνώμην περὶ τοῦ ἀποδεικτέου.

Διὰ τὰ ὕττα.

Ἀπορρίπτομεν τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν τοῦ ἐνάγοντος ὡς ἀβάσιμον κτλ.

Συμφωνία πληρωμῆς μισθώματος ἀρχὰς μηνός. Καθυστέρησις. Ἐξόφλησις. Παρακατάθεσις ἐκπρόθεσμος.

Ἐπειδὴ ὁ ἐναγόμενος δὲν ἀμφισβητεῖ τὸ γεγονός, ὅτι κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐκάστου μηνός τυγχάνει ὑπόχρεος εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ μηνιαίου μισθώματος ἐκ ὄρ. 60, ἐπιστάσης δὲ τῆς δεκάτης πέμπτης τρέχ. μηνός, καθ' ἣν ἐπεδόθη ἢ ὑπὸ κρίσιν αἴτησις, ὑπάρχει καθυστέρησις τοῦ μὴ πληρωθέντος μισθώματος κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἰσταμένου μηνός, καθ' ἃς ἦτο πληρωτέον, καὶ αἵτινες ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὑπερβαίνουσαι τὸ πολὺ τὴν δεκάτην τοῦ μηνός.

Ἐπειδὴ ἐπομένως ἐκ τῆς μετὰ τὴν πάροδον αὐτῆς ἐξακολουθήσεως τοῦ ἐναγομένου εἰς καθυστέρησιν τοῦ μισθώματος ὑπάρχει δυστροπία αὐτοῦ, δίδουσα χώραν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς περὶ ἐξώσεως διαδικασίας, οὐδὲ δύναται τὸ ἐντεῦθεν κεκτημένον δικαίωμα τοῦ ἐνάγοντος νὰ ματαιώσῃ ἢ σήμερον γενομένη προσφορὰ αὐτοῦ ὅπως πληρώσῃ τὸ μίσθωμα, ἢ καὶ αὕτη αὕτη ἢ κατάθεσις αὐτοῦ, ἣν δηλοῖ ὅτι ἐνήργησε μετὰ τὴν δεκάτην τρέχοντος μηνός.

Ἐπειδὴ ἀφ' ἑτέρου ὁ ἐναγόμενος ἐπικαλεῖται τὴν ἔνστασιν τῆς ἐξοφλήσεως τοῦ ἐπιδικίου μισθώματος, ἣν ἀξιοῖ ὅτι ἐνήργησε κατὰ

τὴν τρίτην τρέχ. μηνὸς καὶ ἥτις τυγχάνει ἀπορριπτέα κατὰ τὴν κρίσιν ἡμῶν, διότι, ἐν ᾧ ἅφ' ἑνὸς ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ Βίρηνοδικῆς δικάζων ἐκ τῶν ἐνόνητων δὲν εἶνε ὑπόχρεως νὰ ἀκολουθῆ τοὺς τακτικούς περὶ ἀποδείξεως δικονομικούς κανόνας, ἅφ' ἑτέρου ὁ ἐν λόγῳ ἰσχυρισμὸς ἐξελέγχεται ἐν προκειμένῳ ἀντιφάσκων πρὸς τὴν ἀνωτέρω πρότασιν τοῦ ἐναγομένου, ἰσχυριζομένου ὅτι κατέθεσε μετὰ τὴν δεκάτην τρέχοντος τὸ καθυστερούμενον μίσθωμα, ἐκ τῆς ἀντιφάσεως δὲ ταύτης ἐπιτρέπεται ὅπως ἐξαγάγωμεν τεκμήριον ἀναληθείας τῆς περὶ ἐξοφλήσεως ἐνστάσεως εἰς ἐποχὴν προγενεστέραν τῆς ἐπικαλουμένης καταθέσεως.

Διὰ ταῦτα·

Δεχόμεθα τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν κτλ.

Ἀñξις χρόνου μισθώσεως. Ἐναμίθωδις.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς προσαγωγῆς τοῦ μισθωτηρίου συμβολαίου συνδυαζομένης πρὸς τὴν ἐξώδικον πρόσκλησιν, ἣν ὁ ἐνάγων πέντε ἡμέρας πρὸ τῆς λήξεως τῆς μισθώσεως ἐκοινοποίησε πρὸς τὸν ἐναγόμενον μετὰ δηλώσεως, ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖ τὴν περαιτέρω τῆς μισθώσεως διάρκειαν, ἐξάγεται ἀριδῆλως τὸ βάσιμον τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως στηριζομένης ἐπὶ τῆς λήξεως τοῦ χρόνου τῆς μισθώσεως.

Ἐπειδὴ ἐπομένως ἡ ἐνστάσις τοῦ ἐναγομένου ὅτι παρελθόντος τοῦ χρόνου τῆς μισθώσεως ἐπηκολούθησε σιωπηρὰ ἀναμίσθωσις, δίδουσα χώραν εἰς τὴν ἀνανέωσιν τῆς συμβάσεως ἐπὶ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα τῆς διαρκείας τῆς μισθώσεως, ἐξουδετεροῦται ἐκ τῆς προσαγομένης ὑπὸ τοῦ ἐναγοντος ἐξωδίκου προσκλήσεως, ἣν κοινοποιήσας εἰς τὸν ἐναγόμενον φανερὰν κατέστησε τὴν θέλησιν αὐτοῦ, ὅπως μὴ χωρήσῃ ἀναμίσθωσις, καὶ ἐπομένως ἡ περὶ ταύτης ἐνστάσις τοῦ ἐναγομένου ἀπορριπτέα κρίνεται ὡς ἀβάσιμος.

Διὰ ταῦτα·

Δεχόμεθα τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν κτλ.

Ἐναμίθωδις.

Ἐπειδὴ ἐὰν κατὰ τὴν λήξιν τῆς μισθώσεως, ὅτε ὁ ἐκμισθωτὴς καὶ ὁ μισθωτὴς προκειμένου περὶ ἀστικοῦ κτήματος σιωπήσωσι,

καὶ οὐδέτερος διατυπώσῃ ἀντίρρῃσιν κατὰ τῆς συνεχείας τῆς μισθώσεως, ἀλλ' ἐξακολουθήσῃ ὁ μισθωτῆς παραμένων ἐν τῇ χρήσει, ἐπέρχεται σιωπηρὰ ἀναμίσθωσις, ἣν καὶ ἐν προκειμένῳ ἐναντίον τῆς περὶ ἐξώσεως ἀγωγῆς, στηριζομένης εἰς τὴν λῆξιν τῆς μισθώσεως, προβάλλει ὁ ἐναγόμενος.

Ἐπειδὴ ὁμοῦς ὁ ἐνάγων ἀποκρούων τὴν σιωπηρὰν ἀναμίσθωσιν διατείνεται ὅτι αὕτη ἐν προκειμένῳ οὐδαμῶς ἐχώρησεν, ἅτε πρὸ τῆς λήξεως τῆς μισθώσεως εἰδοποιήσαντος προφορικῶς, ὡς διατείνεται, τοῦ ἐνάγοντος τὸν ἐναγόμενον περὶ τῆς θελήσεως αὐτοῦ πρὸς παράδοσιν τοῦ μισθίου κτήματος κατὰ τὴν λῆξιν.

Ἐπειδὴ λόγῳ τῆς ἀμφισβητήσεως ταύτης ἐπάναγκες καθίσταται νὰ διαταχθῶσιν αἱ δέουσαι ἀποδείξεις· ἐπάγοντος δὲ ὄρκον τοῦ ἐνάγοντος ἐπὶ τοῦ εἰρημένου ἰσχυρισμοῦ ἐπιβλητέος ὁ ὄρκος οὗτος ὡς νομίμως ἐπαγόμενος.

Διὰ ταῦτα κ.λ.π.

**Συμπεφώνημένη, ἐν τῇ συμβάσει μισθώσεως,
περίπτωδις ἐξώσεως.**

Ἐπειδὴ ἡ προκειμένη ἀγωγή βασιζέται εἰς τὴν ἐξῶσιν τὴν ἔχουσαν δικαιολογητικὴν βάσιν τὴν γ' περίπτωσιν τοῦ νόμου ΒΧΗ', ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι διὰ τῆς συμβάσεως τῆς μισθώσεως, ἣτις ἀποδεικνύεται ἐγγράφως, ἅτε περὶ αὐτῆς καταρτισθέντος τοῦ ὑπ' ἀριθ. συμβολαίου συμφωνήθη ὅπως ἕνεκα τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένης ἀθετήσεως τοῦ ἐν αὐτῇ ὄρου τῆς ἀνανεώσεως τῶν κλημάτων καὶ τῆς προσηκούσης καλλιέργειας ἐπέρχεται ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου ΒΧΗ' ὀριζομένη διαδικασία τῆς ἐξώσεως.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς προσαγωγῆς τοῦ εἰρημένου μισθωτηρίου συμβολαίου ἐμφαίνεται πράγματι, ὅτι ἐν αὐτῷ διευτυπώθῃ ἐγγράφῳ ὁ ἐν τῇ ἀγωγῇ ὄρος περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἀνανεώσεως τῶν γεγηρακότων κλημάτων· ἐμφαίνεται δὲ ἐπίσης ὅτι συμφωνήθη ὅπως ἐν περιπτώσει ἀθετήσεως ἐπέρχεται ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἐξώσεως καὶ εἰσὶν ἀπορριπτέαι αἱ ἀντίθετοι ἐνστάσεις τοῦ ἐναγόμενου.

Ἐπειδὴ ἐπομένως τὸ μόνον ζήτημα ὅπερ τυγχάνει ἐξεταστέον ἐνταῦθα ἐστίν, ἐὰν ὄντως ἔλαβε χώραν ἡ ἀθέτησις τοῦ ρηθέντος ὄρου τῆς συμβάσεως, ἅτε τοῦ ἐναγομένου ἀμφισβητοῦντος ὅτι ἠθέτησε τὸν εἰρημένον ὄρον, καὶ διατεινομένου ὅτι πάντα τὰ γεγενηκότα κλήματα ἀνεπέωσεν.

Ἐπειδὴ ἔνεκα τῆς ἀμφισβητήσεως ταύτης κρίνομεν ἐπάναγκες ὅπως διατάξωμεν τὴν δέουσαν πραγματογνωμοσύνην διὰ τῆς παρουσίας.

Διὰ τὰ ὅσα κ.τ.λ.

Δισταγμοὶ πρὸς ἀπόφασιν ὑπὸ Προέδρου ἢ Εἰρηνοδίκου. Παραπομπή.

Ἐπειδὴ κατέστησε μὲν ὁ νόμος ἀρμόδιον καὶ τὸν Εἰρηνοδίκην, ὅπως ἀποφαίνηται κατὰ τὴν διὰ τὸν Πρόεδρον ὁρισθεῖσαν διαδικασίαν ἐπὶ δικῶν περὶ ἐξώσεως, ρητῶς ὅμως μεταξὺ τῶν ἄρθρων, ἅτινα ἀναφερόμενα εἰς τὴν προεδρικήν διαδικασίαν ἐπεξετάθησαν ἐπὶ τοιοῦτου εἴδους δικῶν καὶ ἐπὶ τῆς διαδικασίας τοῦ Εἰρηνοδίκου, παρατίθεται καὶ τὸ ἄρθρ. 635 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ὃ, ὅταν ὁ Πρόεδρος διστάζῃ νὰ ἀποφασίσῃ μόνος, ἢ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἡ διαφορὰ δὲν ὑπάγεται εἰς αὐτόν, παραπέμπει τὴν διαφορὰν εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Πρωτοδικείου οὗ προΐσταται.

Ἐπειδὴ ἔνεκα τῆς ἐπεκτάσεως τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 635 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ὁ Εἰρηνοδίκης κέκτηται κατὰ τὸν νόμον ΒΧΗ' ἀρμοδιότητα νὰ δικάσῃ ἐπὶ ἐξώσεως, προφανὲς εἶνε τὸ δικαίωμα τοῦ Εἰρηνοδίκου, ὅπως ἐπὶ παρομοίων δισταγμῶν, ἢ καὶ ὅταν ἡ ὑπόθεσις δὲν ὑπάγεται εἰς αὐτόν, νὰ παραπέμπῃ τὴν ἐκδίκασιν τῆς ἐξώσεως εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ὁποῦ ὑπάγεται.

Ἐπειδὴ τοὺς δισταγμοὺς ἐν προκειμένῳ δικαιολογοῦσιν αἱ ἐξῆς περιπτώσεις 1) ὅτι ἐνῶ κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἐνάγοντος πρόκειται περὶ μισθώσεως, τὴν ἔκφρασιν τῆς ὁποίας ἐν ἐπικεφαλίδι φέρει τὸ προσαγόμενον συμβόλαιον, ἀφ' ἐτέρου ὁ ἐναγόμενος βασιζόμενος ἐπὶ τῆς ἐν τῷ συμβολαίῳ ὑπαρχούσης ἐκφράσεως «κατὰ παράκλη-

σιν» διατείνεται ὅτι πρόκειται περὶ ἑτέρας ἀστικῆς σχέσεως τῆς κατὰ παράκλησιν κατοχῆς, δυσεξακρίβωτος δὲ ἀληθῶς ἐκ πρώτης ὄψεως παρίσταται ἡ ἔννοια τοῦ συμβολαίου, καθ' ὃν τρόπον συνετάχθη καὶ χρήζει ἐρεύνης, ἣτις δὲν πρέπει νὰ διαφύγη τὴν τακτικὴν διαδικασίαν, ἵνα προσηκόντως χαρακτηρισθῇ ἡ προσήκουσα σχέσηις· 2) τὸ περιστατικὸν ὅτι καίτοι ὀνομάζεται μίσθωσις ἢ ρυθμιζομένη διὰ τοῦ προσαγομένου συμβολαίου σχέσηις, ὁ κανονισμὸς ἐν τούτοις τῶν ἐκ ταύτης προκυπτόντων δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων τῶν διαδίκων περιέχει ἀνωμαλίας, τῶν ὁποίων ἡ ἐξακρίβωσις μᾶλλον προσήκει εἰς τὴν τακτικὴν διαδικασίαν.

Δ ι ἄ τ α ὕ τ α

Ἰδόντες καὶ τὸ ἄρθ. 635 τῆς Πολ. Δικονομίας·

Διστάζοντες νὰ ἀποφανθῶμεν ἐπὶ τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως·

Παραπέμπομεν αὐτὴν εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον οὐ προϊστάμεθα (ἢ εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον τῆς περιφερείας, εἰς ὃ ὑπάγεται τὸ ἐφ' οὗ προϊστάμεθα Εἰρηνοδικεῖον).

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη κτλ.

**Κλῆσις πρὸς οὐζήτησιν αἰτύθσεως ἐνώπιον Πρωτοδικείου
μετὰ διδτακτικὴν ἀπόφασιν.**

Κλῆσις

Α. Β

κατὰ

Γ. Δ.

Ἐνώπιον τοῦ ἐν Πρωτοδικείου.

Ἐπὶ τῆς ἀπὸ αἰτήσεώς μου, ἣν ἀπηύθυνα καθ' ὑμῶν καὶ ἐκοινοποίησα, ὁ ἀρμόδιος Πρόεδρος τῶν ἐν Πρωτοδικῶν (ἢ ὁ Εἰρηνοδίκης) σκεφθεὶς ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. . . . ἀπόφασιν αὐτοῦ, δι' ἣς διστάσας νὰ ἀποφασίσῃ μόνος (εἴτε διότι ἡ ὑπόθεσις δὲν ὑπῆγετο εἰς αὐτὸν) παρέπεμψε τὴν ἐκδίκασιν τῆς περὶ ἐξώσεως αἰτήσεως εἰς τὸ ἀρμόδιον Πρωτοδικεῖον.

Ὅθεν κατόπιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης προσκαλοῦμεν ὑμᾶς, ὅπως μεθ' ἡμέρας πέντε ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρούσης ἐμφανισθῆτε ἐνώπιον τοῦ ῥηθέντος Πρωτοδικείου πρὸς ἐκδίκασιν τῆς ἀπὸ αἰτήσεώς μου περὶ ἐξώσεως, ἄλλως κτλ. καὶ ἐξαιτοῦμαι·

Νὰ γίνῃ παραδεκτὴ ἡ αἴτησίς μου αὕτη μεθ' ὅλων τῶν συνεπειῶν αὐτῆς.

Νὰ διαταχθῇ ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως· καὶ

Νὰ καταδικασθῆτε εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη.

Ὁ ἀρμόδιος κλητὴρ ἐπιδότω κτλ.

Ἐν τῇ 189

Ὁ καλῶν

**Κληῖς πρὸς συζητησίαν ὑποθέσεως ἐνώπιον Πρωτοδικείου
δυνωδὰ τῷ ἄρθρῳ 3 τοῦ νόμου.**

Κληῖς

A. B.

κατὰ

Γ. Δ.

Ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου

Ἐπὶ τῆς ἀπὸ αἰτήσεως ὑμῶν περὶ ἐξώσεως, εἰσαχθείσης κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ νόμου, ΒΧΗ' ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῶν ἐν Πρωτοδικῶν (ἢ ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου), ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. ἀπόφασις, δι' ἧς κατεδικάσθη ἐν τῇ ἐξῴσῃ ἐκ τοῦ μισθίου κτήματος, ὀρισθείσης καὶ προθεσμίας, ἐντὸς τῆς ὁποίας δεόν νὰ καταλίπω τὴν χρῆσιν τοῦ μισθίου κτήματος.

Ἐπειδὴ ὁμως οὐδόλως διατελῶ εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ἐναντίον ἐμοῦ ἐκδοθείσης ἀποφάσεως ταύτης, καθ' ἧς ποιοῦμαι διὰ τῆς παρούσης τὴν δέουσαν ἐπιφύλαξιν, καὶ διότι ἐπιθυμῶ νὰ λυθῶσι τὰ ἐν τῇ ἐκδίκασθεισῇ ὑπὸ τοῦ Προέδρου (ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου) αἰτήσῃ ἀναφερόμενα ζητήματα διὰ τῆς τακτικῆς διαδικασίας.

Ἐπειδὴ ἔχω πρὸς τοῦτο δικαίωμα κατὰ τὸ ἄρθ. 3 τοῦ νόμου ΒΧΗ'.

Διὰ ταῦτα·

Προσκαλῶ ὑμᾶς ὅπως ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας, τῆς τηρουμένης ἐπὶ συνοπτικῶν ὑποθέσεων, ἐμφανισθῆτε ἐνώπιον τοῦ ἀρμόδιου δικαστηρίου πρὸς συζήτησιν καὶ ἀπόφασιν ἐπὶ τῆς ἐν λόγῳ αἰτήσεώς σας κατὰ τὴν τακτικὴν διαδικασίαν· καὶ ἐξαιτοῦμαι·

Νὰ ἀπορριφθῇ ἡ ἀπὸ . . . αἰτήσεις ὑμῶν· καὶ

Νὰ καταδικασθῆτε εἰς τὰ ἔξοδα καὶ τέλη.

Ὁ ἀρμόδιος κλητὴρ ἐπιδότω κτλ.

Ἐν τῇ 189

Ὁ καλῶν

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

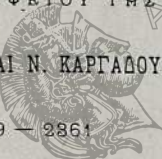
Εκ του Τυπογραφείου της Εστίας

Κ. ΜΑΪΣΝΕΡ ΚΑΙ Ν. ΚΑΡΓΑΘΟΥΡΗ

1899 — 2861

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000000235

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

A11875

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

- Πρακτικὸς Ὁδηγὸς τῶν Ἀνακριτικῶν Ὑπαλλήλων (ἐξήντηλθη). Τιμᾶται δρ. 1.50
- Τυπικὸν τοῦ Ἐκλογικοῦ Νόμου. Τιμᾶται » 2.—
- Ὁδηγὸς τῶν Φορολογουμένων « Ἐπιτηδεύματα Οἰκοδομαί ». Τιμᾶται » 2.—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Τιμᾶται δραχμῆς.